

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

— Hayda bre İsmet pehlivan... Peşrev yeter!

BÜLENT
SEREN

100 APARTMAN DAİRESİ

10 ADET 100.000 TL.

500 ADET 1.000 TL.

1962
YILINDA DA
EN FAZLA
İKRAMIYE
VEREN
BANKA

200 ADET 5.000 TL.

VE 45.000 HESAP SAHİBİNE
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Unutmayınız ki...
Daima daha fazla...
Daima en fazla ikramiye
yalnız İş Bankasıdır.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Ak b a b a

Kutlu Olsun Paşam!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 27

1 Şubat 1962

YIL : 40

Telefon : 22 18 11

✱

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

1945denberi Türkiye yeni bir idare sistemi içindedir. Adına demokrasi diyoruz. Bu, bilgilerin ve bilgilerin anlattığına göre hürriyet rejimidir, fazilet rejimidir, halkın kendi kendisini idare etmesi rejimidir. Ne güzel, ne mutlu şey, değil mi?

O günden bugüne neler gördük, neler geçirdik, geliniz, söyle kaba taslak bir düşünelim :

Yeni rejimin ilk seçiminde, Ankara'da toplanan Büyük Millet Meclisi, çevresine iki partiyi almış bir huzursuzluklar meclisidir. Demokrasinin eli bayraklı muhalefeti, bu seçimin, yer yer sandık oyunları, tutanak oyunlarıyla kazanılmış bir çoğunluk meclisi olduğunu söylüyor, hayır, bağırıyordu: Taaa Çankaya Köşküne kadar uzanan çılgınlarla...

Halkın seçtiği bu ilk Meclis, ilk gününden halkın içine çıkamaz, halkın yüzüne bakamaz olmuştur!

Dur, otur yoktu memlekette. Her meydan, her kahve, her dam altı bir toplantı yeri idi artık. Cumhurbaşkanının arabası arka sokaklardan geçiyor, heykeller taşlanıyor, diller değil, dişler konuşuyordu. Anayasaya bağlılık andı içenler, bir de «Husumet Andı» içtiler!

1950 de, Türkiye Cumhuriyetinin yirmini yedi yıllık iktidarını halk oyu temelinden yıktı. Daha dün, büyük çoğunlukla doldurdıkları Kamutay salonunda, köşeye tıkmış küçük, sinik bir azınlık kalıverdiler. D. P. muhalefeti «Üç ayda güllistan yaparız» dediği memleketin kaderini sihirli avucuna almıştı.

Artık, C.H.P. mallarının, evinden tabelasına, dizgi makinesinden baskı makinesine kadar ellerinden alındığını görüyorduk. Artık Milli Şef'in resimleri duvarlardan indiriliyor, boynuna kement atılmış heykelleri kaldırım taşları üstünde sürükleniyordu. Artık Lozan zaferleri anılmaz olmuş, İnönü zaferleri okul kitaplarından sökülüp, atılmıştı. Demokrasiydi bu: Hürriyet rejimi, fazilet rejimi, halk iradesi, halk idaresi rejimiydi bu!..

Sonra?.. Hınçlar bununla da dinmemiş, öfkeler bununla da yatışmamıştı... Tek parti rejiminin başardığı güzel, iyi ne varsa hepsini birer birer yıkmaya başladılar: Köy Enstitülerine, Halkevlerine, Okuma odalarına kadar...

Kapanan okulların yerini açılan mektepler alıyordu: Hafız mektepleri, sıbyan mektepleri...

Birbirimizden kopup ayrılıyorduk

her gün: Kahveler ayrılıyordu, camiler ayrılıyordu, mezarlar bile ayrılıyordu.

Ama kalkınıyorduk. Ama görülmemiş bir kalkınma içindeydik. Ama barajlar yapılıyor, temeller atılıyor, yollar açılıyordu ve banknot matbaası, ha babam milyonlar basıyordu...

Basın sindirilmişti artık: Hüseyin Cahit Yalçın, sekseninci doğum yılını cezaevindeki demir parmaklıklı odasında kutladı!.. Gösteri ve Yürüyüş Kanunu, toplantı hürriyetini göz yaşartıcı bombalarla darmadağın ediyordu...

Üç kişilik Halk Partisi mebusları coplarla dağıtılırken, üç yüz kişilik Demokrat kervanı bayraklarla, davul zurnalarla karşılanıyordu...

Borç, gırtlığınızı değil, tepemizi aşmış, adımız, milletlerarası dünya piyasasında inanılmazlığın, güvenilmezliğin parolası olmuştur!.. Ama her mahallede bir milyonerimiz vardı bizim!

Memleket nüfusu, yirmi sekiz milyon baş değil, yirmi sekiz milyon yumruktu artık: Birbirine sıkılmış, birbirinin kafasını ezmeğe kararlı yirmi sekiz milyon yumruk!

Bu gazapla, İnönü'nün ak saçlı başı, düşman kumandanını esir aldığı topraklarda taşlandı! Bu gazapla Topkapı'da elleri sopalı sarhoş sürüleri yol kestiler! Bu gazap-

la Vatan Cepheleri vatandaşları iki cepheye böldü!

Demokrasiydi bu: Hürriyet rejimi, fazilet rejimi, halk iradesi, halk idaresi rejimiydi bu!

Sonra?.. Daha sonra?.. Bir sabah, alaca karanlıkta, radyolarımızın dik sesiyle ürperdik... Pencereye koşanlar, kapılarının önünde tankların sıralandığını gördüler... Evlerinden fırlayanlar, ilk karşılaştığı subayı göz yaşlarıyla kucaklıyordu. Demek bir daha kurtulmuştuk! Demek hürriyet rejimine, fazilet rejimine, halk iradesi ve halk idaresi rejimine yeniden kavuşuyorduk!

Ciplerle, kamyonlarla, çöp arabalarıyla suçlular toplanıyordu: Halkın gazabından kaçırılan suçlular!

Yassıada'lar, Yüksek Adalet Divanları, aylarca, aylarca, aylarca sürdü. Birbirinden önemli dâvaları her gece radyolardan dinledik: Bebek dâvalarını!.. Köpek dâvalarını!.. Ve bir gün şafağında, üç beyaz gömlek, meçhul bir toprak üstünde beyaz bir duman gibi tüttü!

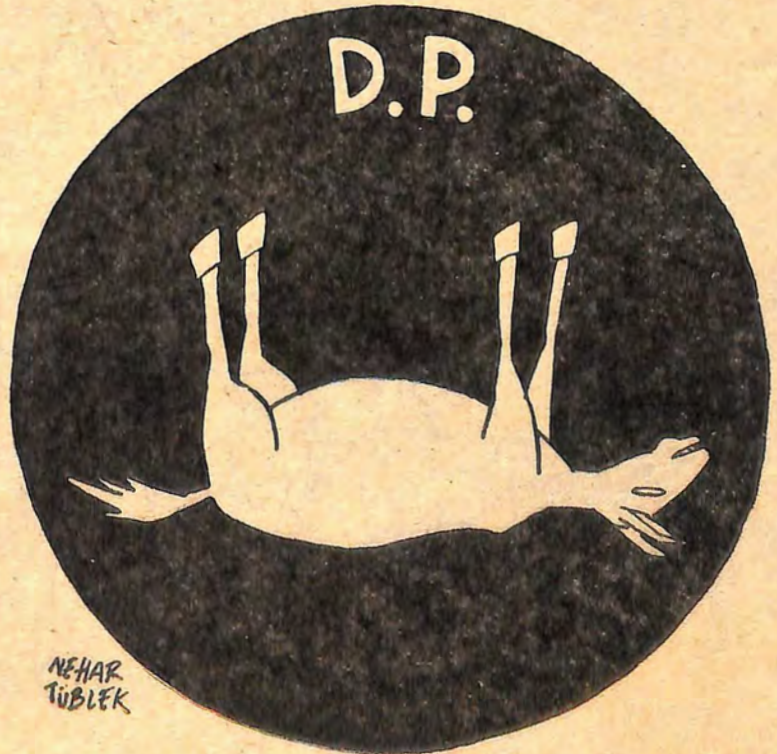
Onların mezarları nerededir, bilmiyoruz. Ama sesleri, kürsülerden geliyor: Gürül gürül.. Gözleri, meydanlardan bakıyor: Şimşek şimşek!..

Demokrasi!.. Hürriyet rejimi, fazilet rejimi, halk iradesi, halk idaresi rejimi!..

Sayın İnönü'ye büyük zaferi kutlu olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni D. P. rumuzu «Beyaz at» olacak. (Gazeteler)

NEHAR
TÜBLEK

YAZISIZ!

OKMEYDANI otobüsü Harbiye'ye gelince, biletçi üstüste iki zil çaldı. Araba durdu, kapılar açıldı. İnen indi, binen bindi. Şoför tekrar kapıları kapayıp hareket edeceği zaman, arkadaki yolculardan biri bağırdı:

— Şoför efendiii!.. Dur, dur... Biletçi indi arabadan..

Şoför frene bastı. Sonra arkasına dönüp;

— Nereye gitti biletçi? dedi.

Hırpanf kılıklı, yaşlı bir yolcu cevap verdi:

— İki dakika önce depoya girmek sanki haram bize..

Ön kapiya yakın yolculardan, yaşlıca bir kadın da konuşmaya katıldı:

— Ayol bu otobüsün içinde herkes kendi kendinde... Senin bir sıkıntın var mı diye, bize bir soran yok.

Şoför, öfkesinden zorla gülümse-di:

— Senin ne derdin var valde?..

— Ayol ben de Pangaltı'nın hamamına yetişeceğim.

atmıya kalkıyorsun, haham kurusu! Senin ağzının orta yerine iki sıkımlık çığ köfte korsam, kıçına neft sürülmüş tanzifat beyglri gibi, Çakmakçılar bir solukta çıkıverirsin. Otobüs gibi yerde bana harf atacak adamın alnını, ben, perakende pazencinin arşını ile arşınlıyiveririm, meşatlık kozalağı seni!..

Ön kapiya en yakın kanapelerden birinde oturan iki yolcu da aralarında konuşuyorlardı:

— Abe Kâzım be!.. Te bu bilâtcı adamı hepten bıraktı gitti..

Cadnan Veli

— İndi arabadan, kapiyı da açık bıraktı. Herkesin romatizması var mı, yok mu, düşünmüyor ki...

Şoför, bir daha, sinirli şekilde sordu:

— Yahu, nereye gitti biletçi be?..

Şişmadan madam, onun öfkesini tasdikliyen bir sesle cevap verdi:

— Vire inmistir diyorlar.. Ne zaman geleceğini söylememiştir acaba? Herçesin is var güç var. Aksam için misafir var.

Öteki yolcular da homurdanmıya başlamışlardı. Şoför, arkasına döndü. Kalabalığın arasından, biletçinin oturduğu yeri görmeye çalıştı:

— Sen sabır ver Yârabdim. Yahu bir insan, arabasını bırakıp da haber vermeden iner mi? Yolculara bir şey dememiş mi bari?..

Şişman madam, gene yüksek sesle cevap verdi:

— Belçim da tutuncuda gitti. si-gara almak.

Şoför, başını iki yana salladı:

— Sabahtanberi dört servis yapı-

— Pangaltı buradan kaç adım yol valde?.. Yürüye yürüye gitsene..

— Gidemem ben.. Yaşlı kadını. Öyle uzun uzadıya yürüyecek halim var mı benim?..

— Öyleyse bekle...

— Bekliyeim ama, ikindiden sonra erkeklerin saati başlıyor.

Arkadan bir yahudi çocuğu lâfa karıştı:

— Ayda be sen da, razisin erkek hamamında yirmek...

Bu sözü hafif söylemesine rağmen kadın bunu duydu. Hışım la arkasına döndü:

— Kimmiş bakayım o lâkırdıyı söyleyen?..

Oğlan başını önüne eğdi. Ama kadın anladı:

— Sen baksana bakayım buraya. Eğme başını önüne.. Ne demiye getiriyorsun bu lâfı? Ben Ağahamam'ında natırlarla yıkanırken, senin anan erkekler hamamında peştemal tutardı besbelli. Sen benim kim olduğumu nereden bilip de bana harf

Şoföre döndü:

— Bilâtcısız yürümez mi te bu makine be?..

Şoför hâlâ homurdanıyordu:

— Ben de şaşırdım kaldım bira-der.. Ne biçim adamlar var dün-yada?..

Ayakta duran, bereli, top sakallı bir adam söze karıştı:

— Tövbe estâğfurullah... Tövbe yârabbi.. Bu derece harimimize bile girdiler demek ki.. Aaaaah ah!. Bir lâiklik tir tutturduk. Sonu budur bunun....

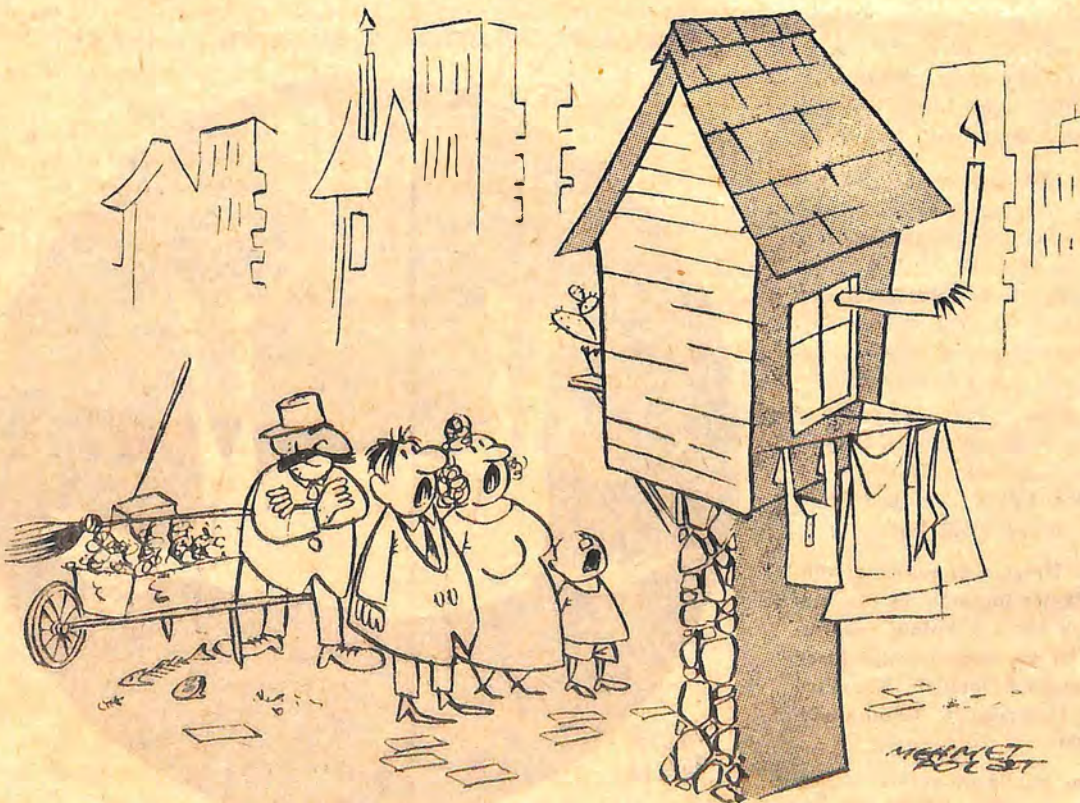
Şoför onun söylediklerini pek anlıyamadı:

— Ne diyorsun babalık?..

— Ben o kadar söylerim.. Bir biletçinin arabasını bırakıp da gitmesi, komünistlikten başka bir şey değildir. Sardılar her tarafımızı, sardılar, kâfirler... Otobüste bile rahat vermiyorlar ümmeti Muham-med'e...

Şişman madam mızızlanmıya başladı:

Belediye, halktan çöpçülere yardımcı olmalarını istiyor. (Gazeteler)

— Çöpçüüüü!..

— Vire herkesin iş var, aksama misafir var, nasin bilâtcidir bu?...

— Ben de anlıyamadım ki madam.

— Biletçi olmayınca gitmezsin?..

— Gidemem...

— Biz ne yapalım?.. Herkes evinde gitmek istemez?..

— İster ama, idare de benden sorar... Biletçi olmadan nasıl gidersin der...

— Biletçi bugün gelmedi, o zaman nasin olacak?

— Araba burada kalır bu akşam. Yolculardan bazıları da işi alaya dökmüşlerdi. Arka sahanlıkta ayakta duran bıçkınlardan biri şarkıya başladı:

O beyaz gerdana yavrum yayla mı derler,

Kaybolan biletçiye yavrum, Aylâ mı derler?

Ötekiler de gülmiye başladılar. Yolcular ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bazısı arabadan indi. Yaşlı kadın, homur homur söyleniyordu:

— Zaten bu sabah o uğursuz Mihrimah kapımı çalınca, her işin ters gideceğini anlamıştım. Bilâtcı efendi oğlum!.. Ya bu otobosu şimdi yürütürsün, ya da yarın mahallede ne kadar kadın varsa hepsini toplarım. Bilâtcı için Taksim meydanında mitik yaparız. İnsan güvenip otobosa biniyor, ama yarı yolda apışıp kalıyor. Doğru dürüst hamama yetişemedikten sonra, ben ne yapayım öyle demokrasiyi?.. Zaten geçende Nebiye hanımın rüyasına girmiş. Eyüpsultan Hazretleri bile sizin demokrasinizi beğenmiyorum diyesiymiş. Gücenikmiş hepimize. O gücenik olduktan sonra,

otoboslar da böyle yarı yolda kalıverir.

Yolculardan biri lâfa karıştı:

— Yahu, Eyüpsultan Hazretleri'nin işi kalmamış da, otomüstün biletiçisiyle mi uğraşacak?.. Sen Eyüpsultan Hazretlerini hoşnut edeceğine, şu şoförü kandır da gidelim..

— Gitmem diyor oğlum, görmüyor musun?.. Ben kullanmasını bilsem, götürürüm.

Şoför bir sigara yaktı. Ne yapacağına hâlâ kestirememişti. Derinlerin iki nefes çekti:

— Zaten bu idareye şoför olacağına, git bilmem nereye bilmem ne ol dedikleri kadar varmış, İnsanın mesaisi, istirahati belli değil..

Daha sözünü bitirmemişti ki, arka sahanlıkta duran yolcular, müjdeyi yetiştirdiler:

— Hah, çok şükür geliyor... Heey millet! Gözünüz aydın.. Biletçi geliyor...

Biraz sonra, boynunda para çantası, koltuğunda bilet kutusu, kayıp biletçi arka kapıdan nefes nefese içeriye girdi. Kimseye bir şey söylemeden zile iki defa üstüste bastı:

— Haydi çek bakalım, tamam..

Şoför hiç istifini bozmadı:

— Yahu, nereye gittin sen be?..

— Çek dedik.. Tamam..

— Lâfıma cevap ver, neredeydin sen?.. Yolcular şikâyet edecek olsalar ne cevap vereceksin?

— Helbet cevabını veririm.

— Yok, dediğime cevap ver.. Nereye gittin..

— Amma da uzattın işi birader.. Çek de gidelim..

Yaşlı kadın da hırslandı:

— Uzatır helbet.. Bunca ümmeti Muhammed demindenberi seni merak ediyoruz.. Senin bu yaptığın demokrasiye şıgar mı?..

— Canım, valde.. Zorla konuştu-racaksın insanı.. Barsaklarımı üşüt-müşüm. Ayak yoluna gittim. Büyük suç mu işledik yani?.. Demokrasiye şıgar mı diyorsun... İnsan yüz nu-maraya giderken, demokrasiye sığıp sığmayacağını düşünür mü?..

Şoför tekrar çıkıştı:

— Ne hakkın var bu kadar kişiyi bekletmiye?..

— Yahu, sıkışmışım diyorum, anlamıyor musunuz?..

— Nereye gittin peki?

— Harbiye'deki helâya...

— Haber versen olmaz mıydı?..

— Daha ne... Ne hacet, bir de rad-yo ile ilân etseydik...

— Bu kadar kişinin hakkını nasıl çiğnersin sen?.. Herkesin huzuru kaçtı..

Yaşlı kadın atıldı:

— Haydi artık affediver de gidelim, şoför efendi oğlum

— Valde, öyle söyleme.. Önce huzur, sonra af...

— Sen önce affedersen, gideriz. Öylelikle de huzur gelir...

— Yoook.. Önce herkes huzurunu bulsun. Sonra affederim...

İnönü — Beni seven arkamdan gelsin!

Öteki yolcular da karıştılar:

— Yahu, sen affet de huzur sonra gelsin...

— Hayır.. Önce huzur, sonra af.. Gidince raporumu veririm. İdare

de bildiğini yapsın..

İskemlesinde doğruldu. Arabayı çalıştırdı. Gaza bastı. Osmanbey'e doğru ilerledi.

Adnan VELİ

YAZISIZ!

Türkçeniz kuvvetli mi?

Kelime

Sözün küçüğü. Melih Cevdet Anday, söze bir küçültme edatı ekleyerek kelime'yi sözcük yapmakla dilimizi zenginleştirmiştir. Bundan böyle «Lütfen kelime o-yunu yapmıyalım!» dememeli; «Lütfen sözcük oyunu yapma!» demeli.

Kasım

Az sözle çok şey ifade etmek gayretlerimizin bir güzel semeresi de bu sözcük'tür. Kasım Gülek'le güz mevsimi, veya on birinci ay bir çırpıda ifade edildiğine göre «Kasım'la aranız nasıl?» denildiği zaman «Kasım Gülek'le ahablığınız yolunda mı?» veya «Güz mevsimi ile başınız hoş mu?» mânalarından hangisinin kastedildiğini, artık Kasım Gülek değil, siz kendi karinenizden bulup çıkaracaksınız.

Ekim - Aralık - Ocak

Bunlar da öyle: Ekim mevsimi ile Ekim ayını; kapı aralığı ile Aralık ayını; ateş yakılan yerle Ocak ayını, ayrı ayrı ifade için nefes tüketmeğe hiç lüzum yok: Çünkü bir taşla altı kuşu birden vurmak elinizdedir.

Alan

Palan vezninde Türkçe kelime. Meydan mânasına gelir. Ancak, uçak alanı, spor alanı, Cumhuriyet alanı gibi tâbirleri genişletmeli. Bunu mecazi tâbirlere de sokmak gerek: Er alanı, alan okumak gibi: «Ahmet Mehmed'e öyle bir alan okudu ki, herif nereye kaçacağını bilemedi!»

Gez

Bu tek heceli, minnacık gelime dururken, bazı geri kafalıların hâlâ (kere) üzerinde ısrar etmeleri abestir. Dilimizi köhne lâflardan temizliyoruz; heceleri de kısaltma yolundayız. Türkçemizi günün birinde o hale getireceğiz ki, lep demeden leblebi anlaşılacak.

NOT : Bu kelimeyi KEZ şeklinde yazmak hatalıdır:

«Ger beni senin için

Yetmiş gez öldüreler.

Bln gez dahl ölem kim

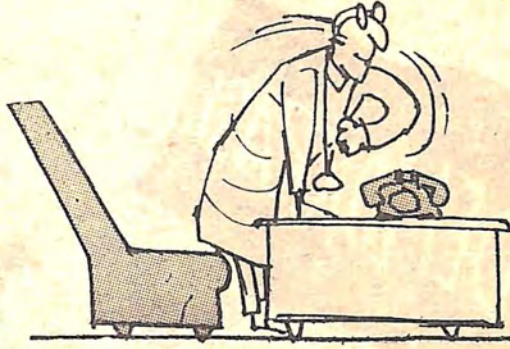
Razı olayın Mevlâ!»

«Eğer senin için beni yetmiş kere değil, yüz kere öldürseler vine razıyım!»

Kerte

Gerçe (kadar) anlamına Ermenice bir tâbir ise de yetkili yazarlarımız tarafından resmen tabiatı değiştirilmiş ve ite kaka Türkçeye ithal edilmiştir. Bundan böyle bir delikanlının sevgilisine «Sana ne kerte hayranım, bir bilsen!» dediğini iştirseniz, kendinizi eski Direkler Arasındaki Minakyan'ın tiyatrosunun bir sahnesinde yaşar farzedebilirsiniz. Ahmet Rasim'lerin Hüseyin Rahmi'lerin, Reşat Ekrem Koçu'ların kitaplarını karıştırmaya artık ihtiyaç kalmıyacak..

MÜNAD

On bin doktor işsizlikten sinek avlıyormuş!- (Gazeteler)

Kongre...

A!.. Aaaaa!.. Bu sefer de «Kadınlar Birliği» Kongresinin yapılmasını istemiyor... Bir zamanlar DP. böyle yaptı. Zavallı Kongre seneden seneye atılıp dururdu. Cazip Kadınlar Birliği başkanı (yeni başkanı) Günseli Özkaya, çatıyor resmi makamlara:

«Hem beni başkanlığa getirdiniz, (pek öyle olmadı ya.. Resmî makamlar getirmedi de, olup bittiyi kabulmeğe mecbur kaldı benim bildiğim...) bu ne anlaşılınaz iş, hem bana hazırlıklarımı yapmağa fırsat vermeden kongreyi toplamamı istiyorsunuz»...

Kasımda yapılacaktı «özlenmiyen» Kongre, böyle haber iletilmişti İç İşleri Bakanlığına... Şimdiyse... Kimse Mayıs aya bile fit değil...

Kafamda hatıralar canlanıyor: Hoş geldin.. Hoş geldin kim?

Alınganlık!

«Gerici» deyince Sâkıtlar alınıyorlar. Vallahi artık, nasıl Kayseri denince Kayseri hatıra gelmiyorsa, sâkıtlar denince, on sene kaderimize iyi kötü hâkım olanlar değil, (onların sesini pek duyan yok, herkes onların nâmı hesabına konuşuyorsa da) dışarda bir sürü «ses yükselten» hatıra geliyor, bir de hanımlar...

Hanımlar dehşet... Kendimi bir dişi kaplana teslim etmeği tercih ederim, onlara etmekteyse... Dişi kaplan aç değilse belki bana dokunmaz da, ondan!..

Meşhur Mitingde, «gerici» diye bağırılmış. «Vay bizi kastediyorlar,» diye ateş püskürüyorlar..

— «Neden üstlerine alıyorlar gerici deyimini?» diye sordum..

— «Geride bıraktıkları saltanatın vazgeçemediklerinden» diye cevap verildi!

Miting...

Hür müyüm, değil miyim?... Düşüncemi söylemekte serbest miyim, değil miyim? Dünyanın en medenî memleketinde yaşıyor muyum, yaşamıyor muyum? Ben bütün bunları «evet» le cevaplandırıyorum. Tersini düşünün serbest...

Şu arada bazı konular var, şirin görünmek için kimse onlara parmak ucuyla, gül yaprağıyla, kuş tüyüyle dokunmuyor. Şirin görünmeği politikacılara bırakıyorum. Olduğum gibi görünmeği tercih ediyorum...

Bunların bir tanesi şu miting meselesi... Bence miting'in ıncığını da çıkardılar, cıncığını da!.. O zafer meydanındaki gör-düm tesadüfen ve hazin hazin düşündüm. Hazin hazin düşünmemenin imkânı yoktu. Bir kere iş, organizasyon bakımından aksıyordu. Herhalde, «başlar», miting'in mânâsının sağa sola toplanın diye haber salmak olduğunu sanmışlardı. Salınmıştı haber sağa sola ve ancak 2000 kişi kadar toplanabilmişti Zafer meydanına... Ne dersiniz, meydanın adına yakışıyor mu bu rakam?

Ondan sonra efendim organizasyon aksayınca, herşey aksıyordu tabii. Baş kim, orta kim,

ayak kim, katiyen belli değildi. Ve Devlete yön, millete yön, hükûmete yön (yön vermiyen kalmadı) vermek isteyenlerin mitingi kalabalık bile olmıyan bir toplanmadan, ve portresi olmıyan ferdi söylevlerden öteye geçemedi.

Ne oluyoruz kuzum, ne oluyoruz?.. Oh! Ben ne güzel günler hatırlıyorum: Bundan aşağı yukarı iki yıl önceydi. Kalabalıktı Sıhhiye, Kızılay arası. Bu kalabalığın arasından bir grup süzülüyordu. Gep genç bir gurup... Önde, bayrağı taşıyan bronz heykel gibi atletik bir Mülkiyeli vardı. Birden içleri altüst eden bir ılık hafif hafif kulaktan kulağa atlamağa başladı, kuvvetlendi ve sardı her tarafı... Bronz heykel ve arkasındaki «fedai» grubu istiflerini bozmadan halkı yarıyorlardı...

Benin gönlümde böyle manzaralar yatıyor. Yoksa, patırtı yapmağa yaşamak demem! Gürültü, hayatıyet yok olduğunu gizlemek için yapılır!.. Hür müyüm, değil miyim?.. Düşüncemi söylemekte serbest miyim değil miyim? Dünyanın en medenî memleketinde yaşıyor muyum, yaşa mıyormuyum?.. Göreceem!.

Tiyatro:

Yedi tiyatro varmış Ankara'da, Ben beşini gördüm... O cıcılı bicili, sergievinden dönme Büyük Tiyatro... Onun bir cıgaralık tütümü ötesinde, uzun zaman anbar olarak kullanılmış olan Küçük Tiyatro, bir lokmacık Oda Tiyatrosu.

Fazilet dikliğince dik bir yokuşu taçlandıran Halk Evindeki tiyatro, Yeni Şehirde, kadife döşeli bir kutu kadar sıcak Yeni Sahne... Kalan ikisini görmedim..

Her gece, yedi perde açılıyor, yedi salonu tıklım tıklım dolduran bütün iyiliklere, bütün güzelliklere susamış bir kütlenin karşısında! (Başka yerde bulamadığı için bu iyilikleri, bu güzellikleri, sahnede arıyor bu kütle, ne etsin?..)

Ben gönülle en çok ODA TİYATROSUNU tutuyorum... Bir düdüğün içi kadar ufak... Bölüm bölüm renkli kadife bir perdeyle biten bir düdüğün içi... Duvar, tiyatro afişleriyle döşeli... Koltukların her biri bir tiyatro yazarına ithaf!.. Bir gün Ahmet Vefik Paşa'nın koltuğunda oturuyorsunuz, bir gün Labicene'in, bir gün Dumas'nın (İsimler koltuğun başına altın renkli bir plâketle tutturulmuş...) Oda Tiyatrosunun yalnız yapısını tutmuyorum, burada oynanan eserler uygun geliyor mizacıma... Bir perdelik denemeler oynanıyor burada... Ne aktörün, ne yazarın nefesini tüketmiyen piyesler.. O üç perdelikler, o beş perdelikler tüketiyor en ilhamlı nefesi, eşitsizlikler içinde her bakımdan, amma kimse kendinde itiraf edecek cesaret nefesi bulamıyor..

Ramazan geliyor!

Zavallı Samet !

Neriman Ağaoğlu (halen Kayseri Cezaevinde bulunan Samet Ağaoğlu'nun karısı) Mecliste CHP lileri bile sindiren ilk AP li milletvekili oldu. Elini, kolunu havada sallaya sallaya, incecik sesi ile bağıra bağıra «Alınları tertemiz, pırıl pırıl apaçık» adamları öyle bir müdafaa etti ki kimse «gık» bile diyemedi.

O gün, nedense çok sinirliydi. Elleri titriyordu. Rengi uçuktu. Oturum açılır açılmaz elini kaldırıp söz istediği görüldü. Sonra bir ok hızı ile kürsüye atıldı ve açtı ağzını, yumdu gözünü...

CHP liler, ilkin müdahale etmek istediler. Lâkin baktılar ki Neriman hanım büsbütün bağırmağa, büsbütün sinirlenmeğe, büsbütün titremeğe başladı, ne olur ne olmaz diye sustular.

Beriki, kürsüde öyle garip sesler çıkartıyor, öyle garip hareketler yapıyor, «kuyruk» deyimini kullananlara öyle vuruyordu ki bir ara başkan «Biraz sâkin olun lütfen... Ha-

vayı elektrikle direceksiniz» diye hatibin sözünü kesmek mecburiyetinde kaldı.

Bayan Ağaoğlu başkana döndü, onu da bir güzel haşladı:

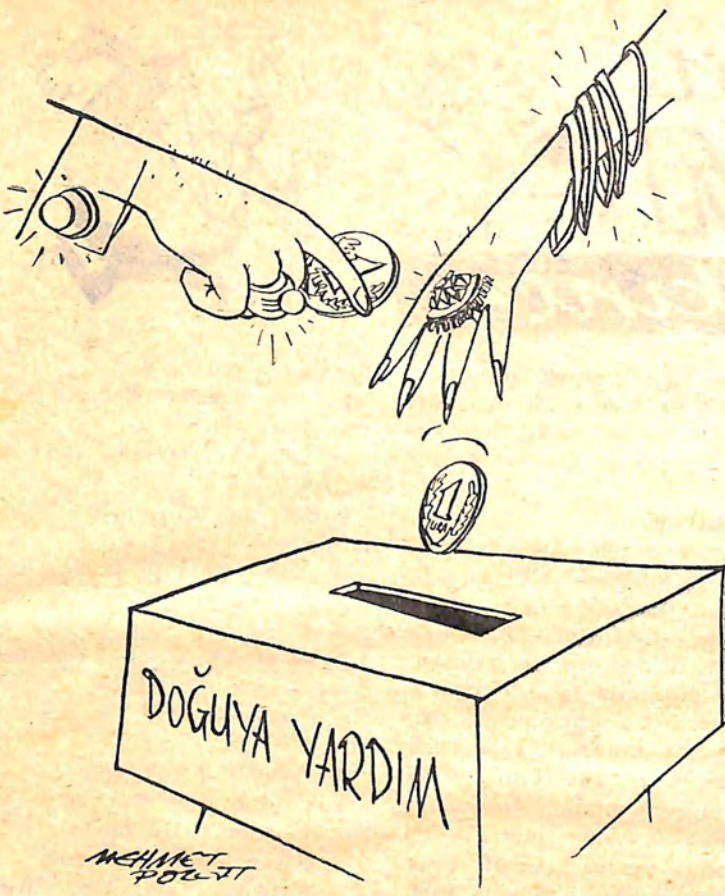
«— Ayooool, dedi. Artık hiçbir şey söyleyemiyecak miyiz yani... Ü-üüfff, aman!»

Başkan, yutkundu, yutkundu sustu. Beriki, ağzından tükürük kıvılcımları saçsa konuşmasına devam etti ve «artık kuyruklar gövde oldu» deyip kürsüden indi.

Bütün milletvekilleri (bilhassa CHP liler) sessiz sessiz, gözlerinin ucu ile Neriman Ağaoğlu'nun salonundan çıkışını takip ettiler. Sonra, büzüldükleri koltuklardan doğruldular.. «Ohhh» diye derin bir nefes aldılar... Bu arada, arka sıralardan bir ses duyuldu:

«Vah Sametçim vah... Neler çekmişsin de bilmiyormuşuz!.. Şimdi orada tek başına ne rahatsızdır kimbilir!...»

G. T.

YAZISIZ!

Az veren candan!

Son ne gördümdü orada?.. Hayvanat Bahçesi diye bir piyes.. Edward Albee diye birinin... Başka eserini görmedim, okumadım bu Edward Albee'nin. Amerikalı olduğunu, bir takım komplekslerle kıvrandığını, bir takım açık saçıklık suniliklerine saptığını anlıyorum sadece... Bir cinayetle neticelenen, uzun ve «dostane» bir konuşmadan ibaret... Cinayeti işliyen, şahısların en halim selimi... Piyenin üstünde fazla durmak istemiyorum. Oyunun üstünde durmak istiyorum. Bizim aktörler çok «seviyeli» oyunlar çıkarmağa başladılar çünkü... Sâkin adamı oynayan, Muammer Esi... Toplumun «batıklarından» biri rolünü oynıyorsa Semih Sergen... Muammer Esi'nin oyunu ölçütlü, hesaplı, havalı, Piposuyla oynuyor, gözlüğünün parıltısıyla oynuyor. Oyundan evvel kendisini gördüğümde, fazla hassas, fazla alıngan, fazla toleranssız bulduğum bu kişiden, bu kadar dengeli, bu kadar iyi, iyiden de fazla, büyük aktör çıkacağını ummamıştım... Semih Sergen'e

gelince, daha kolay efektlere sapsmasına rağmen, oynayışına yabancı madde katmasına rağmen (fazla kıvrak duruşlar, arkasını dönmeler, serilmeler falan filân), onun da oyununu çok çekici, brütal, biraz fazla seksüalite dolu (belki rol icabı böyle olması lâzım, dozunu tayin edemiyorum), hayatiyet dolu bir oyun... Ve dünyanın en zor işini yapıyor Semih Sergen... Karşısındaki aktörün gözlerine dimdik bakıyor. Sorun aktörlere bu ne zor iştir.. Türkiye'nin birçok şehrinde istedim böyle bir oda tiyatrosunun bulunmasını...

Anlayış...

İsmet Paşa radyoda herkesi tesir altında bırakan bir konuşma yaptı. Huzur üç beş gün devam eder... Veya biraz daha fazla...

Bir idareci konuşuyordu:

— «Devlet kuvvetleri müessir olacak dedi ya paşa, sesini yükselten ciplere tıkar, sopayı basarız»...

İsmet Paşam, İmdat!.. Tefsir bu. İmdat paşam!..

Nimet ARZIK

Kabadayılar yakından takip edilecek!

Aldatılan ADAM

Kenan Akıncı

FALCILAR ikimiz için de «milyonluk olacak» demiş ama, Halit'te de, bende de metelik yok. Tahsilli olduğumuz için «bir şeyden anlamaz» diyerek işe de almıyorlar.

Düşündük taşındık, biz de falcılık yapalım, dedik. Halit, falcılıktan yana bilgisiz olduğumuzu düşünerek korkuyordu. Merak etmemesini, her şeyi bana bırakmasını söyledim de, biraz serinledi. Oysa benim de bir şey bildiğim yok..

Koşa koşa eve yollandım. İlkokula kayıtsız giden küçük kardeşimin kalın kaplı içi harf niyetine çizilmiş eciş bücüşle dolu bir defteri vardır. Kimbilir ne zamandan kalmış ta ona vermişiz. Kalın siyah kabını gören bayağı bir şey sanır.

İşte o defteri alıp döndüm.

— Hoppala, dedi Halit. O da ne ola?

— Yıldızname!

— Hele hele. Bak şu benim yıldızına bakalım!..

— Önce senin yıldızına bakacağım zaten. Yürü bakalım sen şimdi. Bize kenar mahalleler yarar. Doğru süpürgecilerin, oradaki kahveye..

Yolda ben soruyorum, Halit cevap veriyor.

— Üstünde hiç para var mı?

— Yok.

— Kırk para da mı yok?

— Yok dedik be! Sen de bilmezmiş gibi...

— Neme lâzım, ben işimi sağlama bağlarım. Sen şimdi orada müşteriler olacak. Benim falcı olduğumu da biliyorsun. Gelip fal bakmam için yalvaracaksın. Ben naza çekeceğim, sen de üsteliyeceksin. Tamam mı?

— Tamam..

— Sonra da ne söylersem «vay canına», «nasıl bildi» gibilerden şaşkın sesler çıkaracaksın..

— Peki...

İlerde bir yeri gösterdim:

— Ben şimdi şu mavi boyalı yere gireceğim. Kahvedir orası. Biraz sonra da sen gelirsin. Çok bekletme ama!

— Bekletmem.

Kahveye girdim Epey kalabalık var. Boş gördüğüm bir köşeye gidip oturdum. Garsonla gözgöze gelmek için defteri yüzüm hizasına kadar kaldırıp karıştırmaya başladım. Birkaç boş sayfa vardı, oralara öbürlerine uykun acayip şekiller çizip doldurdum. Bitirirken kapı açıldı. Baktım, bizim Halit. Gitti, öbür köşede bir yere oturdu. Anlaşmamız gereğince bir zaman oturacak, ondan sonra yanıma gelecekti. Fakat programı bozmak zorunda kaldı. Garson atmaca gibi süzülüyordu ona doğru. Tepesine çıkmadan fırladı, bana yöneldi:

— Ooo! Şaban abi! Demek sen buradasın ha?

Tenbihlediğim gibi yüksek sesle konuşmuştu. Göz kuyruğuyla bakındım, bütün içerdekilerin gözleri bana çevrilmiş. Halit geciktirmeden ikinci cümleyi söyledi:

— Abicim, gözünü seveyim, bana bir fal bak be!

— Bırak şimdi, başka zaman bakarım.

— Gözünü seveyim kırma beni be.

Garsonla, iskemlelerinden kalkıp gelen iki meraklı, Halit'in yanına dikilmişler bir yüzüme, bir elimdeki acayip deftere bakıyorlardı. Sırası-
dır deyip defteri araladım. Şöyle bir baktıktan sonra, kaşlarını çatıp Halit'e döndüm:

— Sende utanmak ta yok be kardeşim. Cebinde kırk para yok, fal baktırmağa kalkarsın.

— Ne biliyorsun? Çıkarayım mı yüz papel?

— Valla ben onu bunu bilmem.. Burada ne görünürse onu söylerim. Sende yüz lira değil, yüz para bile yok. Varsa, çıkar görelim. Bir o ka-

dar da ben vereceğim.

Halit, kurduğumuz plân gereğince yumuşadı:

— Valla abi, yolsuzum bu sıra be...

Garson söze karıştı. Halit'i gösterip:

— Yani dedi, bu adamda kırk para yok mu şimdi?

— Zırnık yok! Ben adamın yüreğinde ne var ne yok, ne olup ne gidecek okurum arkadaş Meselâ şimdi senin karnının şurası kaşınıyor.

— Burası mı? Yok canım..

Yok canım dedi ama, hatur hatur kaşımağa başladı orasını..

— Nasıl? dedim. Yalan mı?

— Kaşınıyor yahu! Allah Allah.. Nasıl anladı, hayret vallaa..

Konuşurken ha babam kaşınıyor. Orasını kaşıya kaşıya kabarttığına kanaat getirince:

— Bak kardeşim, dedim. Orada bir sivilce var. Kollamazsan çiban olacak.

— Sivilce mi? Hiç bir şey yok oramda!

— İnanmazsan aç bak.

Hemen gömleğinin eteklerini çıkarıp yukarı sıyırdı. Tahmin ettiğim gibi kaşındığı yer kabarmış, hatırı sayılır bir sivilce olmuş. İşin gerçekten ustası olduğumu anlatmak için umursamaz göründüm. Görenlerin gözleri faltaş gibi açılmıştı. Forsumu pekiştirmek için garsona:

— Onun bir çaresine bak, yoksa üç güne varmaz kocaman bir çiban olur, dedim.

Bana güveni vardı artık. Yardım umarcasına gözüme bakarak:

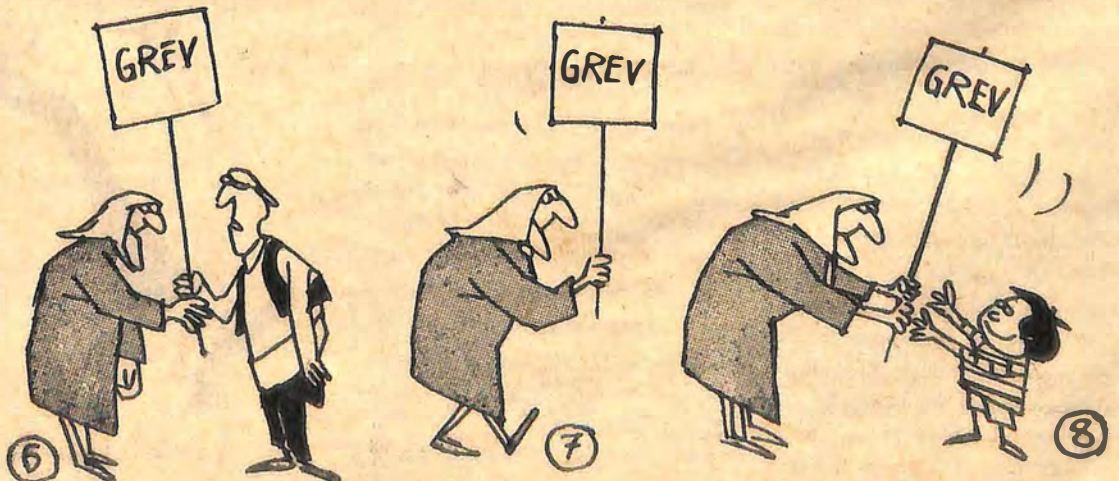
— Na'pmalı acaba? dedi.

— Valla ben bir şeyler yaparım ama, elli kuruşunu keserim.

— Kes canım, helâl olsun.

— Şöyle gel öyleyse.. Aç baka-yım orasını..

Cebimden bir kopya kalemi çı-

kardım. Ucunu tükürükleyip sivilcenin çevresine bir daire çektim. Sonra da bir şeyler mırıldanıp üfledim.

— Hiç korkma, bu çizgiden dışarı çıkamaz. İki güne varmaz geçer. Yalnız kaşımak falan yok ha! Çizgi silinirse, tılsım bozulur, büyür.

Garson verdiği elli kuruşu elime aldım. Çenemi kaşırımı gibi yapıp sakalıma sürdüm. Siftah ettik ya...

Onun işi bitince birkaç kişi birden atıldı önüme. İçlerinden en güçlü kuvvetli olanı öbürlerini dirsekleyip en öne geçti. Yaşlıca, iri kıyım bir adam..

— Fal mı baktıracaksınız? Buyurun söyle..

Defteri açmazdan önce, baştan ayağa şöyle bir süzdüm adamı. Elbiselerinin eskiliğine bakılırsa orta halli, başındaki pahalı fötr şapkaya bakılırsa, gösterişe - dolayısıyla zenginliğe - meraklı... Öyleyse ona göre bir şeyler söylemek lâzım: Paradan puldan..

Hemen bizim «Yıldızname» yi açtım Anlamını kendim de bilmediğim bir şeyler mırıldandıktan sonra başladım:

— Efendim... Size çok, ama çok büyük bir kısmet var...

Adama baktım, hoşuna gitti mi gibilerden. Gözleri umutla parlıyor, Biraz sıkılarak:

— Piyangodan mı acaba? dedi. Bu sefer bilet aldım da...

«Evet» diyeceğim ama, ya adam aslında bilet almamış ta, denemek için öyle demişse. İyisi mi, daha sağlama bağlamalı.

— Hayır, piyangodan falan değil, yerden bu. Sizin evin civarında bir define var.

— Neresinde acaba?
— Söylerim ama, önceden haberin olsun, böyle falları pahalı bakarın.

— Kaça bakarsın?
— Şöyle bir beş kâğıdını keserim..

— İki buçuk yapsak?
— Olmaz.
— Hadi üç yapalım.
— Olmaz! Olmaz!
— Üç buçuk ta olmaz mı?

— Olmaz yahu! Sana bir kucak para bulduracağız. Sen daha ne dıyorsun?

Tam baş belâsına çatmışım meğer. İnada bindirdim. Vur-tut beş kâğıdını aldım ama, adam yiyecek gibi bakıyor artık...

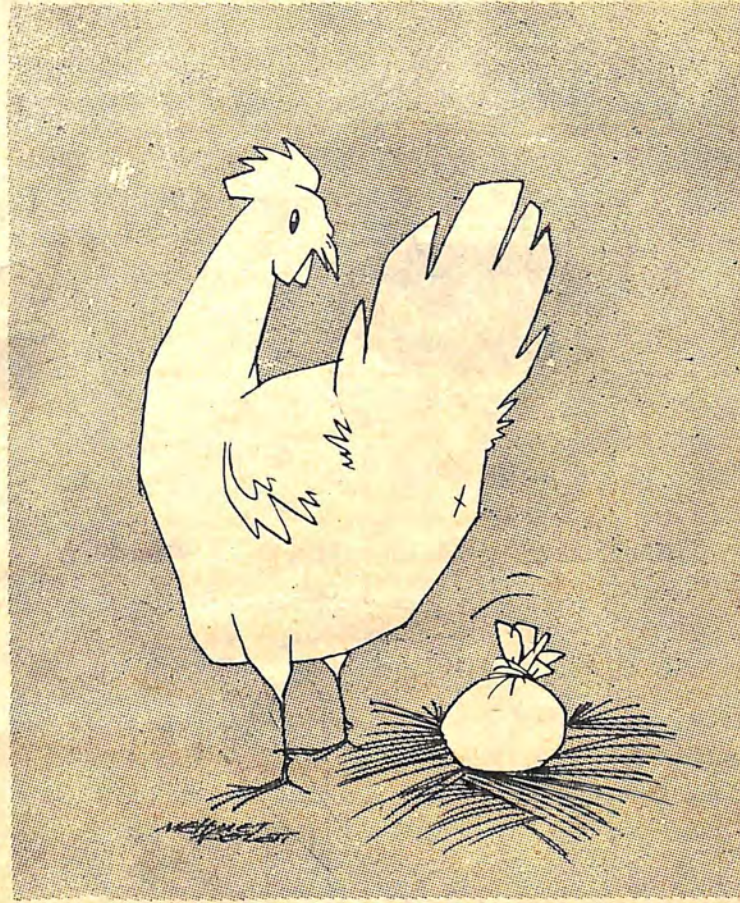
— Söyle şimdi, dedi. Nerede bu dediğin define? Bak bir de çıkmazsa dediklerin, seni tam beş parça yaparım ha! Beni alatacak adam daha...

Hani niyetine girsin, beş değil, sekiz parça yapar. Ayı gibi bir adam.

Beş liralık bir cesaretle:
— Hiç merak etmeyin, hepsi doğru çıkar evel Allah! diye gürledim.
— Anlat öyleyse.

— Efendim, sizin bir eviniz var..
Etraftan: «Bak nasıl bildi» diye fısıldaşılar. Kendime güvenim arttı. Devam ettim:

— Evinizin bir bahçesi var. Ağaçlar, çiçekler falan var içinde. A-

YAZISIZ!

ğaçlardan bir tanesi ötekilerden daha büyük. Tamam mı?

Adam eni konu heyecanlanmıştı. Sabırsızlanarak:

— Tamam, tamam, dedi. Sonra?
— Sen bir keresinde o büyük ağacın yakınında küflü bir çivi bulmuşsun.

— Evet, kuyu tarafında.
— Ağaçla kuyu arasında!
— Aşkolsun, o zaman yanımdaymış gibi söyledin hani.

Etraftan gene takdir fısıltıları yükseldi. Devam ederek:

— Bak, dedim. O sana bir işaret ama sen anlamamışsın. O çivinin yerini iyi biliyor musun?

— Santimi santimine!
— Öyleyse orasını kaz. Bak ne bulacaksın?

— Ne bulacak mıyım?
— Bir küp altın..

Sevincinden sırıtmaya başladı. İş-tahı artsın diye ben de sırıttım dedim, hemen çatı suratını:

— Ulan bi de çıkmazsa?.. Alimalah lime lime ederim seni..

Adamın aldanmaktan çok korktuğu belli. Bu korku ve çekingenlikle belki de ömrü boyunca aldanmadı. İşkilli kalmasın diye daha kandırıcı konuştum:

— Hiç merak etmeyin çıkacak.

Durun bakayım, tarif edeyim size: Şöyle iki kulplu büyük bir küp. İki teneke su ahr. Ağzı çimentoyla kapalı.

Sevincini gizliyemiyerek gene sırtı ve beş lirayı verip çıktı.

O gidince, bir itişip kakışma oldu bekleyenler arasında. En güçlü kuvvetlileri öne geçti gene.

Falcılıktan yana olan bilgisizliğimden boşu boşuna korkmuşum. Asıl işe yarıyan bilgisizlikmiş meğer. Bunu, etrafımda konuşanlardan anlıyordum.

— Yok canım bu ötekiler gibi palavracı değil. Ne derse doğru.

— Öbürlerine sor, hemen hemen hepsi aynı şeyi söyler. Bak bu hiç birine uyuyor mu? Olmuşu, olacağı okuyor adam..

Durmada birşeyler söylüyor, müşterileri azaltmaya çalışıyorum ama, ne gezer. Azalacağına çoğalıyor. Kendi için baktıran gidip dayısını, amcasını topluyor çünkü... Toplanan para elliye, altmışa geçmiş, yüze yaklaşıyordu. Halit'e baktım, kafasını bir aralıktan uzatmış, kaş göz işaretleriyle «gidelim» diyor. Ama kurtul kurtulabilirsen çemberden. Akşam da yaklaşmış. Çaktırmadan «elden ne gelir» gibiler-

den bir işaret yaptım. Gene işime koyuldum.

Birden kapının açılıp, hızla çarpıldığı duyuldu. Gayri ihtiyarı baktım. Bizim ilk müşteri!

— Nerde o namussuz, alçak, düzü, eşşoğlu...

Kalabalığı yarıp üstüne doğru yürüdü:

— Ulan ben sana demedim mi, beni aldatacak adam anasından doğmamış diye!

İki eliyle yakama yapıştı, iskemleden kaldırıp kaldırıp oturtmağa başladı.

— Seni alçak, düzenbaz seni! Milleti kandırıp kandırıp parasını alırsın ha.

Söyliyeceklerini bitirince sille tohat girişeceği muhakkaktı. Kaçmağa davrandım. Ne gezer. Az önce fal baktıranların hemen hemen hepsi içerdeydi. İçlerinden biri:

— Şimdi de biz senin falına bakalım, deyip bir tekme salladı. Ne olduysa ondan sonra oldu işte. Adamakıllı bir sille tokat yağmuruna tutuldum. Bu arada en kızdığım garson oldu. Herif çenberin dışında kaldığı için eremiyor da, içerden aldığı uzun saplı bir cezveyle vuruyor kafama.

Çok sürmedi, ayakta duramayacak hale gelip düştüm. Küt diye biri daha devrildi yanıma. Baktım Halit! Beni kurtarmağa çalışmış olacaktı.

Bizim ilk müşteri öfkelerini alamamıştı. Bir fasıl daha geçmek için kalkmamızı beklerken, durmadan homurdanıyor:

— Beni ha? Ulan siz beni ne sandınız? Sizi dolandırıcılar sizi!

Biz kalkınca başımıza geleceği bildiğimiz için, kılmıdamıyoruz bile. O sırada - tanıdığı olacak - biri yaklaştı yanına:

— Sana ne dediydi Hasan efendi?

— İki kulplu kocaman bir küp altın bulacaksın, dedi.

— Sonra? Ne yaptın sonra, kazdın mı?

— Sonra hemen gidip kazdım dediği yeri.

— Bir şey bulamadın tabii?

— Canım buldum bulmasına ama, onun dediği gibi değil. Helâ ibriği kadar bir çömlek. Öyle kulpu falan da yok

— Bi baktım içi boş!

— Değil, değil, dolu ama, bunun dediği gibi kocaman küp değil, ona kızıyorum ben! Ulan dolandırıcı, eşşoğlu eşş...

Salladığı tekme yerini bulamadan fırladım. Son gücümle bir tokat salladım. İkinciye vurmak kısmet olmadı. İçerdekiler bana yaptıkları gibi onun da çevresini sarıverdiler. Vur Allah vur. Uzanıyorum ama, eremiyorum. Garsona bağurdım:

— Getir ulan şu cezveyi!

Adamı bayıltıncaya kadar dövdük.

Bizim müşteriler hem tazminat olarak, hem dediklerimin doğru çıkacağına inandıkları için, önce verdiklerinin ikiser misli daha para verdiler, helâlaşıp ayrıldılar.

Kenan AKINCI

Bir belediye reisi için

**Bu âleme geldim neler görmedim?
Ağa olmuş gördüm nice seyisi,
Bunların içinde en şaheseri:
Deveciden belediye reisi!**

Necdet ATILGAN

Film

Aslen Kayserili olan ünlü Amerikan rejisörü Elia Kazan, Türk artistlerinden bir film yapmak üzere geldiği İstanbul'dan Ankara'ya, yıldız aramaya gitmiş.

Ankaraya gitmekle doğrusu büyük isabet etmiş. Beyaz perdeye James Dean, Marlon Brando gibi şöhratları kazandıran, Elia, gözlerini hemen bizim politikacılara çevirsin. Zira bizim politika trupundaki artistlerin bir kısmı dramda, bir kısmı da komedide gerçekten yektadırlar.

Vaz geçelim

Uaştırma Bakanlığı Eskişehir Cer atâlyesine, kırk adet «Devrim» marka araba sipariş etmiş.

Bundan önce yapılan ve her biri dört yüz küsur bin liraya mal olan iki Devrim ne âlemedir bilmiyoruz. Hiç ses seda yok.

Aman böyle sık sık Devrim yapmıyalım. Çünkü bittetecrübe sabit; çok pahalıya mal oluyor.

Çüşüş

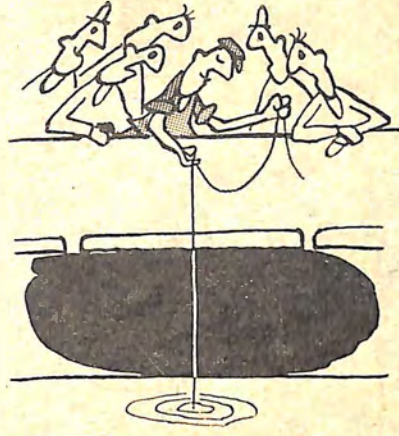
Devlet Bakanı sayın Turhan Feyzioğluna Kayserili bir hemşerisi ve seçmeni, «Bana para gönder, eşek alacağım...» diye mektup yazmış.

Feyzioğlu, hemşerisi ve seçmeni olan bu vatandaşa cevap vermiş midir, vermemiş midir, vermişse ne demiştir bilmeyiz ama, bizim tanıdığımız Turhan Feyzioğlunun eşeklere metelik vermeyeceğini biliriz.

Turistlere eski harabeler gezdirilecek. (Gazeteler)

— Hanımım, bizim evi görmeğe geliyorlar!..

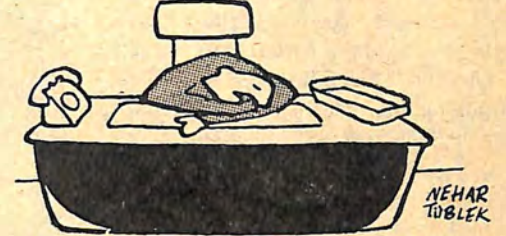
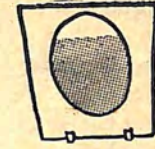

Açık işsizlik!...

Memur maaşları taksitle verilecek. (Gazeteler)

— Buyurun, maaşınızın ilk taksiti!...

Gizli işsizlik!...

Kalkınma

İzmirde her birisi üç milyona çıkacak iki cop fabrikası kuruluyormuş.

Neeeee! Hem bir tane de değil, iki tane birden öyle mi?

Aman efendim, daha birbirimize ısınmadan, birbirimizden nefret etmeden bu hazırlık pek erken olmuyor mu?

Kalkınmamız için, yatırım yapmamızın şart olduğunu söyleyenler çok yaşasınlar. Zira cop, iyi bir yatırım aracıdır.

Gidiş, geliş

Küveyt Emiri Abdullah Es Selâm Es Sabah'ın söylediği bir nutukla Kurucu Meclis çalışmalarına başlamış.

Vay, vay, vaaaay, daha Anayasa yapılacak... Seçim kanunu çıkarılacak. Referandum olacak. Kırmızı oy verin, beyaz oy kullanın diye propagandalar alıp yürüyecek. Seçim tarihi tesbit edilecek. Seçimler olacak. Hiç bir parti iktidar için gerekli çoğunluğu sağlayamadığından karma hükümet teşkiline gidilecek. Liderler toplantı üstüne toplantı yapacak. Hükümet kurulacak. Mecliste programını okuyacak. Meclis hükûmete güven oyu verecek.

İlahi Küveyt! Yaa, işte böyle senin maceran. Niçin mi? Çünkü sen gelirken, biz gidiyorduk!

Askerlik geldi

Şimdi sayılarını unuttuğum D. P. lerden birisinin genel başkanı meğer asker kaçağı imiş!

Partisini af için bir sessiz yürüyüşe hazırlayan bu genel başkan, her halde başta kendisinin askerlikten affını düşünmüş olsa gerek.

Aman yavaş yürüsün, aman sessiz yürüsün, hattâ mümkünse aman hiç yürümesin! Zira ayak seslerini askerlik şubesi bir duydu mu soluğu kışlada aldı demektir!

Yaşar ÖZEN

Güler misin, Ağlar mısın?

Herkes şakaya aldı ama, doğrusu, ben adamcağıza hak verdim. Hasan Fehmi Evliya'dan bahsediyorum. Hani bitişikteki Amerikalının köpeğini, «durmadan havlıyor» diye Dışişleri Bakanına şikâyet eden A.P. milletvekili...

Günlerce, Meclis koridorlarında bu konuşuldu, gülüşüldü... Gazeteler olayı espri konusu yaptılar, fıkralar fıkralar fıkralar...

Fakaaat, bir de işin başka tarafı var... Hem güldüren, hem de derin derin düşündüren tarafı. Hasan Fehmi Evliya'nın anlattığı şekilde naklediyorum.

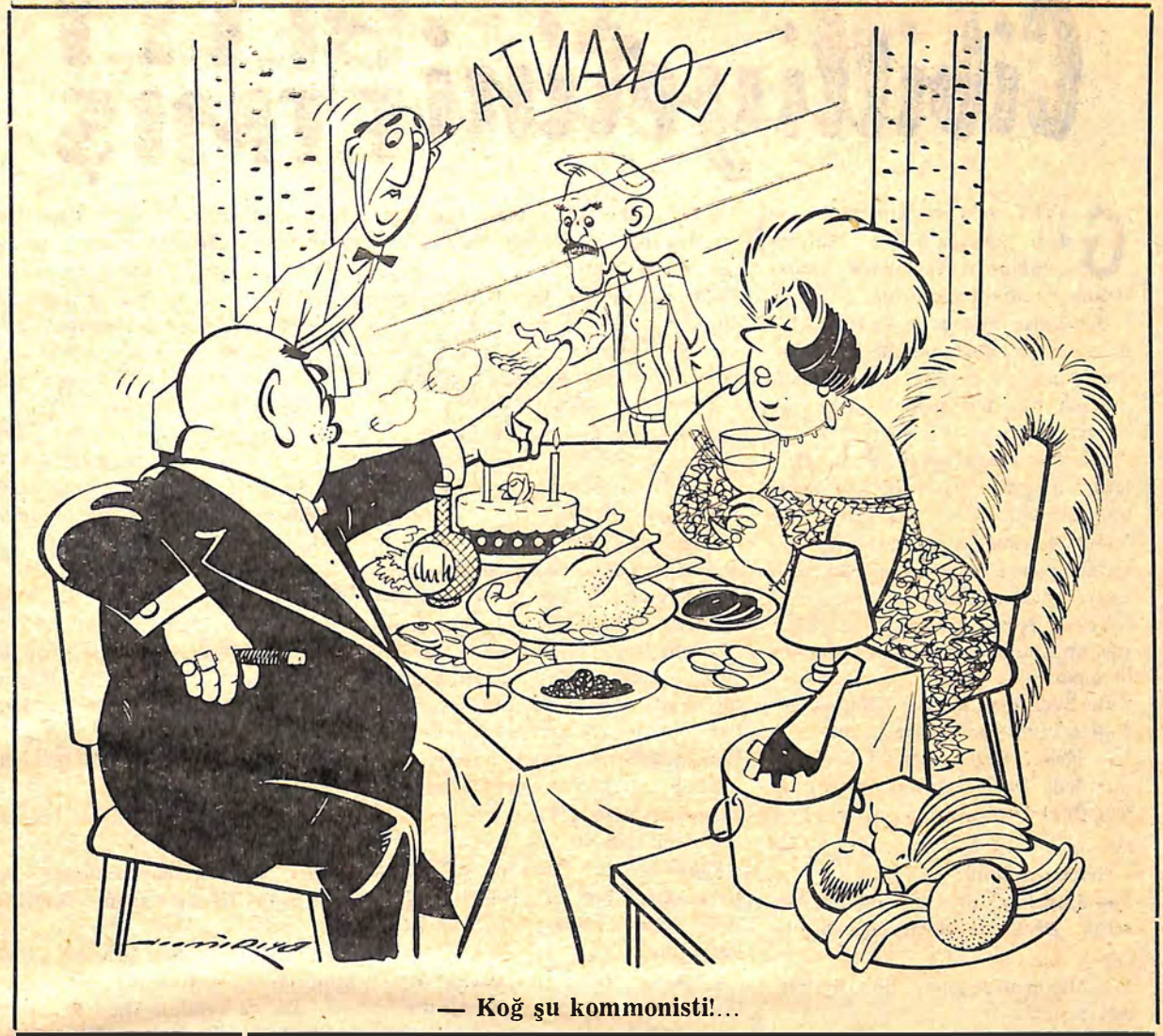
Amerikalının köpeği (ismi de Pondy) küçücük bir şeymiş... Lâkin öyle gürültücü imiş ki, bu minicik vücuttan, bütün enstrumanlarıyla icra halinde bulunan bir orkestrayı bile bastırarak kuvvette ses nasıl çıkıyor diye hayret etmemek kaabil değilmiş. Pondy'nin işi gücü, sabah-tan öğleye kadar uyumak, sonra taa ertesi sabaha kadar, gelene geçene, arabaya, otomobile, uçan kuşa, yerde sürünen solucana bile havlamakmış. Kendisi yetişmiyormuş gibi, üstelik, havlamak babında tıpkı anaya çeken beş tane de yavru...

Tabii, bu durumda mahalle halinde huzur kalmamış, geceleri de uyuyamaz olmuşlar. Amerikalıya söylemişler kâr etmemiş, polise şikâyet etmişler fayda vermemiş. «Bari, demişler, Hasan Fehmi beye rica edelim... O milletvekilidir, sözünü dinletebilir... Zaten Fehmi beyin de uykusuzluk canına tak etmiş... «Üzülmeyin, demiş, hallederim.» Gitmiş, karakola durumu anlatmış. Komiser mahcup, başını salmış «Biliyoruz beyfendi» demiş.

«Mâdem biliyorsunuz niçin bir şey yapmıyorsunuz kardeşim?» Beriki, çaresizlik içinde omuzlarını kaldırmış:

«O köpek vazifelymiş efendim... Biz dokunamayız. Amerikan polisine söyleyin, belki o birşey yapabilir..»

Hani, Nato anlaşmasına göre Türk topraklarında vazife ile bulunan ecnebilere biz karışmıyoruz ya... Meğerse bu karışamadıklarımız arasında Amerikan köpekleri de varmış... Netekim, bizim polisler köpeği almağa gitmişler, Amerikalı «vazifeli» kâğıdını gösterince gerisin geriye, elleri boş dönmüşler. Yani bu «vazifeli» kâğıdı öyle bir imtiyaz ki, Pondy, değil sadece mahalleyi tedirgin etmek hâşâ huzurunuzdan başımıza şey bile etse «vazifelymiş»

— Koğ şu kommonisti!...

diye sesimizi çıkaramıyacağız.

Polisten aldığı bu cevap üzerine Hasan Fehmi doğru Dışişleri Bakanının yanına koşmuş...

«Peki... bari bunun bir faydası oldu mu?» diyeceksiniz. Yooo... Amerikalılar köpeği bir iki gün eve kapamışlar sonra gene bahçeye salmışlar.

Artık Hasan Fehmi Evliya bile bu

işten ümidini kesmiş. Etrafındakilere dert yanıyor:

«Kennedy'ye telgraf çekmekten başka çaremiz kalmadı!»

BÖLÜKBAŞI'NIN ÇENESİ

Bölükbaşı'nın fıkraları, Mecliste hep günün konusu oluyor... İşte bir tanesi daha:

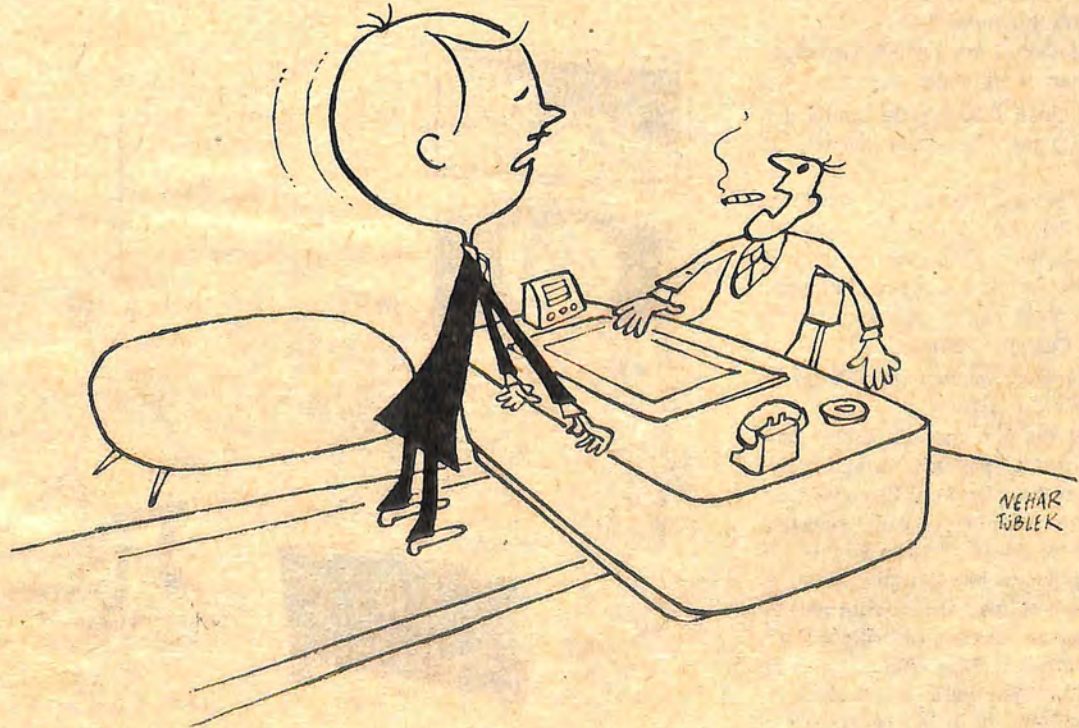
Geçen gün dişini çektirmeğe git-

miş... Oturmuş koltuğa... Dişçi de iri yarı bir adam... Kerpeteni eline alıp Bölükbaşı'nın çürük dişini şöyle bir tutunca CKMP liderinin çenesi çatır çatır etmiş. Bölükbaşı doktorun ellerine yapışmış:

«— Aman doktor, demiş, zaten bir çenemiz var... Onu da sen elimizden alma!»

G. T.

Belediye «Dert Dinleme Bürosu» açtı. (Gazeteler)

— Bugünkü dert dinleme mesaim bitti müdür bey!...

Cibilliyetini BELLİ ETMİŞ

AVERÇENKO'dan

GAYET zeki ve kurnaz bir adam olduğum için karıma mı? Bu makineyi kendim monte ettim, iki kişiliktir. Karımın yerine derhal cevap verdim:

Bendenize öyle gelir ki bu zatlar fakirhaneye haince bir maksatla gelmektedirler, dertsiz başıma dalı budaklı bir dert açmak niyetindedirler.

Fakat ben faka basar mıyım? Şerhlerinden yakayı sıyırmak için gayet oturaklı tedbirlere başvuruyorum. Meselâ karımı bu açığözlerin hiç biriyle yalnız bırakmıyor, hep kontrol altında tutuyorum.

Yalnız Niko isminde bir belâlı var ki elinden kurtulmak mümkün olamıyor.

Bu herif evvelki sene uzun bir bisiklete binip bahçemize geldi.

— Nasıl? Beğendiniz mi bisikletimi? dedi. Ben icadettim. Haydi, banyan, bininiz de sizi azıcık gezdireyim.

Hemen atıldım:

— Hay hay! diye razı oldum. Gezelim. Bisikletle dolaşmağa bayılırım.

— Makinem maalesef üç kişiyi birden taşımaz.

Telâşla:

— Eh, öyleyse sizinle ben iki kişi gezeriz...

Böylece söze başladım da fikrimden derhal caydım. Neme lâzım? Ya herif evden ayağını kaydırıp beni uzaklara götürür de, önceden tertiplemediği bir plân gereğince züppenin biri ben evde yokken karıma musallat olursa? Tongaya basar mıyım ben?

— Yok birader, yok, dedim. Gezintin de, bisikletin de kendinin olsun. Nereye gideceksen uğurlar ola... Bir başına dolaş.

Karım boynunu büktü:

— Mademki sen gezmek istemiyorsun, bari bana engel olma.

Her türlü ihtimallerin önüne geçmek kaygusuyla, kısaca kestirip attım:

— Esasen iki kişilik bisikletler fennî değildir. Seni göz göre tehlikeye atamam. (Niko itiraz etmek istedi. Fakat sözünü ağzına tıkadım): Eeee... İşte benim bildiğim bu kadar... Çok lâf istemem...

O da baktı başka çare yok ipi kırıp defoldu, gitti.

Gene bir gün kapının önüne sandalya atmış, karımla karşı karşıya oturuyorduk. Uzaktan bir motor sesi işitip başımızı o yana çevirdik. Bir de ne görelim? Niko küçük model bir otomobile binmiş, bizim eve gelmiyor mu? Otomobilin de motorü amma acaip patırdıyor ha... Tıpkı mısır buğday gibi...

Herifçi oğlu yere atlayarak karımın önünde derin bir reveransla eğildi.

— Size geldim, Bayan! Otomobili-

me binip ufak bir gezinti yapalım mı? Bu makineyi kendim monte ettim, iki kişiliktir.

Karımın yerine derhal cevap verdim:

— Ne biçimsiz otomobil bu? Kesane fişeği gibi eşapman yapıyor. Allah verme yarabbi! Karımı böyle patırtılı şeye bindirir miyim hiç?

Niko, cevap bile vermeden çıktı gitti ve uzun bir zaman gözükmeydi. Yahut o âdeti gereğince evimizin civarında göründü de biz onu görmez olduk. Çünkü züppelerin şerrinden kurtulmak için artık karımla bahçeye ve kapı önüne çıkmaz olmuştuk. Hava almak lâzım geldikçe evin tepesindeki taraçaya tırmanıp orada yalnız başımıza rahat rahat oturuyor ve kapımızı kimseciklere açmıyorduk. Oooh, yarabbi şükür! Emniyettedik artık. Yanımıza gelmek için gökten zenbille incek değillerdi ya...

Fakat hayret! O da ne ya? Gökte koskoca bir kuş belirdi... Kuş değil, uçak... Yok yok helikopter karikatürü!

— Oooo... Günaydın Bayan! diye hoparlörden bir ses... Şimdi yanınıza inerim. Sizi de yanıma alıp biraz havada uçururum.

Bu dâvet karımı alâkalandırdı. Doğrusunu isterseniz, lâf aramızda, kadıncağızın hakkı da vardı. Bu helikopter ötekilere benzemiyordu tıpkı kuş gibi taraçamıza nasıl da konuverdi. Ah, kaabil olsaydı da şuna bir kerecik binip şehrin üzerinde dolaşıverseydi.

— Ne olur, kocacığım, müsaade et de bay Niko beni uçursun.

— Olmaz.

— E... Sen de fazlaya vardın ama... O olmaz, bu olmaz... Nedir

bana çektiirdiğin? Vallahi başımı alırdan kaçarımda arkamdan ağzını bir karış açar açıp kalırsın.

Baktım iş sarpı sarıyor, fazla dıretmedim, boynumu bükerek:

— Uç bakalım nasıl uçarsın? diye razı oldum. Fakat iki kişiye benzinin yetiyecek mi acaba?

— Yetişir efendim, yetişir, tam kırk dakikalık benzinim var.

Helikoptere bindiler. Bana vedâ öpücükleri göndererek havalandılar. Peşleri sıra haykırdım:

— Beni çok bekletmeyin hâ... Merak ederim.

İzleri, kızgın tava içinde eriyen sağ yağ parçası gibi güneşli gökte kayboluncaya kadar arkalarından baktım. Sonra iskemleme çöküp beklemeye koyuldum.

Bekle babam bekle... Hakikaten beklemek berbat şeymiş.

Yarım saat, kırk dakika, bir saat, iki saat...

Evet, tam iki saat bekledim. İki saat sonra fıstıklı makam çıkageldiler.

Hiddetle yerimden fırladım. Göke yumruğumu sallıyarak:

— Bu ne rezalet? Olur kepazelik mi bu? diye haykırdım. Bu vakitle-re kadar ne cehennemdeydiniz?

Karım taraçaya ayak basarken:

— Yedinci kat göklerde, cennettedik! dedi.

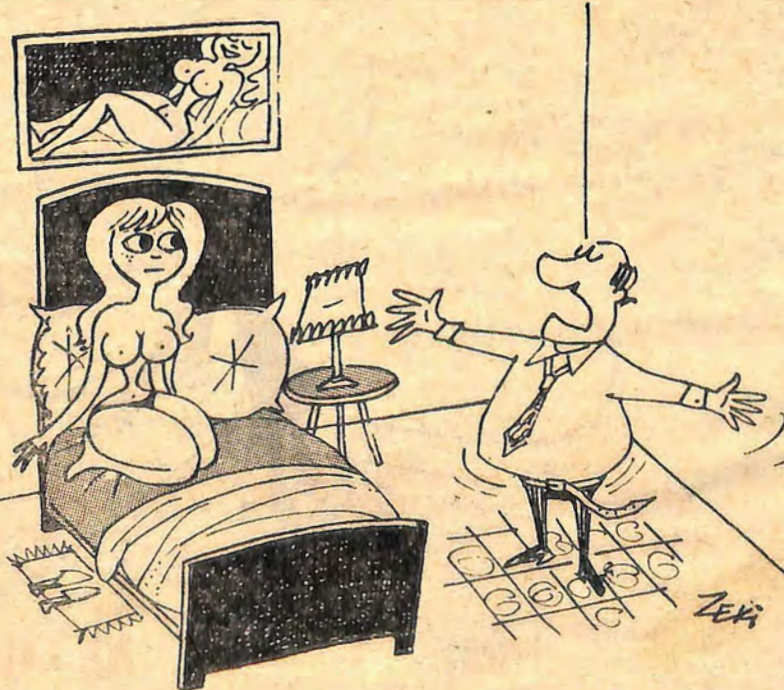
Yanakları al aldı. Dağınık saçları-na şüpheyle baktım ve gırtlığının olanca kuvvetiyle haykırdım:

— Saçlarını bu hale kim koydu?

— Bir havadır esti...

Öyle ya, sahiden havada uçmuşlardı. Karımın saçları dağılabılır, yanakları kızarabilirdi. Ruğunu da gökün nemi silmiş, bulaştırmıştı.

Gözlerimi Niko'ya çevirdim:

— Politikacılar «kemerleri sık» diyor.. Sen «çöz» diyorsun... Vallahi şaşırdım kaldım!

— Vay! Siz uçtuğunuz sırada kıravatınızı mı çözdünüz? Boyunbağınız demin başka türlü bağlıydı, şimdi başka türlü.

Helikopterci ellerini oğuşturarak: — Hakkınız var, dedi. Havacılık nizamlarındandır. Rüzgârın hangi istikametten estiğini anlamak için bütün pilotlar kıravatlarını çözüp boşluğa sallandırırılar. Bu usule riayet etmeseydim maazallah alabora olurduk

— Yaa... (Bir müddet sustuk. Tekrar sordum): Şey... Yere inmediniz mi hiç?

— Hayır. Daima havada uçtuk.

Düşünceye vardım. Başımı kaşıyarak:

— Peki ama hani kırk dakika uçmağa elverecek kadar benzininiz vardı? Nasıl oldu da iki saat hava da kalabildiniz?

— İlâhi Averkenco! Şu kadcarcık şeye aklın ermedi mi? Uçağa bineceğimiz sırada saatimi seksen dakika geri aldım. (Cebinden saatini çıkarıp gösterdi): Bu suretle, kronometre olan şu saat gereğince tam kırk dakika havada kalmış olduk. Basit teknik!

Bu kadar inandırıcı bir kronometre hesabı üzerine tabiatıyla artık meselenin çözülmemiş ciheti kalmamıştı.

— Öyle söylesene, a birader! dedim. Ne bileyim ben bu fennî usulleri?

Bu vakadan dokuz ay kadar geçtikten sonra nur topu gibi bir oğlum dünyaya geldi.

Geçen gün taraçada oturmuş çocuğumuzun nasıl emekliye emekliye yürüdüğünü seyrediyordum.

Gelip geçici bir yaz yağmuru yağmış, güneş açmıştı Şemsiyemi kurusun diye taraçanın kenarına koymuştum. Çocuk şemsiyeme doğru yürüdü. Onu kapınca... Hooooop!

Haydi taraçadan aşağı. Paraşüt kullanan pilot gibi sağ salım yere indi.

Sandalyemden ağır ağır kalktım. Kollarımı göğsümde çaprazladım. Kaşlarımı çatarak:

— Bu ne? dedim. Bunun mânası ne?

Karım önümde diz çöktü. Ve başını eğerek sessiz sessiz eğiladi.

Bari siz söyleyin, ey okuyucular, bunun mânası ne?

**Bir
YILBAŞI
GECE'Sİ**
YAZAN:
PEYAMİ SAFA
Çizen: **BULENT
SEREN**
27

PEMBE

Sermet Muhtar Cilas

MAŞLAHLI

HANIM

— 9 —

Kanarya, kerevetin üstüne, (öldüm, bayıldım, bittim!) diye kendini öyle bir atış atıyor ki.

İsmail ağa:

— Ayşe hanımcığım, geniş yere otursana! diyor, o:

— Dünyada oturamam. Merdiveni görüp te Sadrâzâmın oğlu Cavit beyin al kanlar içindeki hali mi gözümtün önüne gelsin? Gene çarpıntılarım mı kalsın? cevabını veriyor.

Tayfuru, 20 gündür İsmail ağa da görmemiş.

Ne tuhaf şey yarabbi?

Herkesin ağzı bir; hepsi, görmedik, diyorlar.

Delikanlıya ne oldu, dersiniz? Acaba, başına bir...

Dilim söylemeğe varmıyor... Muamma, esrar...

Ayşe hanım gene teselliye başlamıştı:

— Hiç o cihete yorma. Dağlara, taşlara öyle bir şey olsa, o anda dümbedüdük olur. Bu, bekçi Mehmet ağanın oğlu mu? Yedi cediti vezir; paşa babacığının bir tane-ciği. Kaç lâla, kaç dadiyle büyümüş... Ferhunda sultanı vermek için o kadar yalvarıyorlar da istemiyor... Haydi, alık Raziye'nin lüzumu yok. Vapura daha vakit varsa, şuracığa gidelim, kalın kaşlı rumun mağazasından karamandolu terliği alıverelim.

Benim kulağıma lâf giriyor mu? Uyanık mıyım, rüyada mıyım, haberim var mı?

İskele gene dolmağa başlamıştı. Kuşdili çayırının müdavimleri söz birliği mi etmişler, nedir, hepsi birbiri ardınca sökün ediyor:

Kart zampara dedikleri Veli paşa, adliye Kilise mumu Rifat bey, Beyazgül Hikmet bey, şaşı avukat, eczacı Seza, Paskal Samih, Bülbül Vessaf, pembe konaklı Reyhan, A-yı Kâmil, kardeşi Sabri...

Kuşdili piyasacılarının hepsi, hepsi...

Şemi paşanın damadı, önümüzde, bir aşağı bir yukarı, boy göstermekte. Mütemediyen altın tabakasından sigara tazeleyip, rugan iskarpinlerini gıcırdatmakta...

Diyaribekir valisinin, saraylı hanım çehreli oğlu, siğir gibi fesiyle geçti, bizi görmedi...

Dükkanın önündeki iki sandalyaya, Celâl ve Mehmet Kâşif paşalar oturdular, gözlerini bana diktiler.

Biribirinden hiç ayrılmadıkları, daima yanyana gezdikleri için, Kanarya bu paşalara (iki ahbap çavuşlar) diyor.

Artık dükkânda işimiz kalmamıştı. Ayşe hanım kulağına eğildi:

— İki dakikacık bekle. Hem aralığa gideyim, hem de kırk para verip kör yahudiye de Tayfuru sorayım. Herifin gözleri kör amma, iğne deliğinden Hindistanı seyreliyor

Arkam, kapıya dönük, Ayşe hanımı beklerken bir de bakayım ki, yanımda, belâların mübareki Topaç Molla bey...

Âdeta omuzuma yaslanıyor; dilinden düşmeyen nakaratını gene tekrarda:

— Hişt, hişt!.. Vuslat bahşeder misiniz meleğim?

Bir kere değil, on kere, yirmi kere...

Ayşe hanım, Molla beyi içeride görür görmez, başıyla işaret etti; beni dışarıya çağırdı. Topacı aldatmak, elinden yakayı sıyırmak için, soluk soluğa Kadıköy vapuruna girdik.

Molla bey de, cübbesinin etekleri uça uça peşimizden.

Yan taraftan kadınların kamara-larına koştuk; öte taraftan döner-ek, kalabalığa karışıp tekrar iske-leye çıktık. Arkamıza bakmadan, Haydarpaşa vapuruna, bir atlayış atlıyoruz ki...

Kanarya, şişman vücudiyle, yuvarlana yuvarlana hem yol alıyor, hem söyleniyor:

— Şimdi düşüp yerlere serileceğim, gık deyip tıkanvereceğim. Yetişmişesi Topaç nereden peyda oldu?

Vapura girdik amma nasıl girdik, hiç sormayınız.

Âlem, budala, ahmak (ta yalnız ben mi akıllı?

Herkes, aynı sözü söylüyor:

— Gönün varsa var, seviyorsan sev; kimsenin karıştığı, görüştüğü yok amma sevginin de bir derecesi var. Seninkisi, ben sana hayran, sen cama fırman hesabı...

Kanarya, enikonu kızıyor.. Biliyorum, maksadı teselli vermek. Diyo: ki;

— Çok naz âşık usandırır. Tay-

fur bey, senin kıratında bir tane

daha bulsun da, kurumunu, adale-

tini ona satsın. Ne zamandır dili-

min ucunda, neşeni kaçırmıyayım

diye söylemiyorum. Yedi ceddine

kadar paşa zade, nazik, nazenin

diye elin kurumyozunu göklere çı-

karıyoruz. Ağzımı açtırmasınlar,

çünkü cemaziyülevvellerinden ha-

berim var. İçli dışı ahbapların-

dan duydum. Şani paşa dedikleri

adamin babası, dağdan gelme, dan-

gıl dungul bir yabaniymiş. Reşit

paşanın mı, Âli paşanın mı kona-

ğına, üç mecdiye aylıkla girmiş...

O ermeni gelini gibi kırtan, anası

hanımefendi de vaktiyle kâğıt ka-

vaflığı yaparmış; biti kanlanınca,

ne oldum delisi olmuş. Çengi Şa-

kir şukurun Fatmaya ettiklerini

ben bilirim... Şimdi de mahdum

beyleri, torbadakileri çıkarmağa

başladı. Ben, böyleleri için kendi-

mi yiyip bitirir miyim? Büyük sö-

züme tüvbe, hatır ve hayalime bile

getirmem. Zevkimde, keyfimde, eğ-

lencemde gezerim

Enişte bey de atıp tutuyor:

— Yavrum, gençsin, dilbersin,

mücerretsinsin. Kanın kayıyor, ku-

şun oynuyor. Tayfur beye mail o-

luverdin, gönünü sarkıttın, buna

sözümüz yok. Hiddetlenmeden bir

nebze de beni dinle. O tahta sakal,

sahte vekarın oğlundan ne bekliyo-

sun? Anlaşıldı Vehbinin kerrakisi!

Vezir zademizin ya bir maksadı ha-

fisi var, yahut da kendini satıyor...

Amma, senin diyeceğini ben biliyo-

rum. Dikensiz gül olmaz, engelsiz

yâr olmaz, diyeceksin. Sen, gül, eğ-

len, kendini harap etme de gene di-

ledliğini yap.

Mihneti kendine zevk etmedir âlem-

de hüner

Ganü şadlı felek böyle gelir, böyle

geçer.

Agavni de bu sözlerle katılıyor,

beni güldürüyor.

Katî kararımı verdim. Artık beni

arayınca kadar, Tayfuru bir da-

kika, bir saniye bile düşünmeyece-

ğim.

Enişte bey, bu fikrimi duyar duy-

maz parmaklarını şıkırdata şıkırdata, (maşallah, tebarekâllah, aferin ey mürğu âp) diye diye, sokağa fırladı. Kendinin memuriyet işi için İstanbula gidiyor-muş.

Daha yataktaydım. İçim genişlemişti.

Birden aklıma geldi:

Ayşe hanım, iyi kahve ve iskambil falına bakar

İki haftadır, nereden hatırıma gelmemişti?

Bir kere de, falı neye denemi-yorduk?

Ayşe hanıma arzumu söyledim; valvardım.

Hatun, Agavniye seslenip saç mangalı, kahve takımını ve iskem-billeri istedi.

Ayşe hanım cezveyi sürerken, ellerini çırpıyordu:

— Müjde, müjdeler olsun!.. Baksana şu ortadaki ateşe. Bu gün, yarın, bize uzun boylu biri geliyor, hayırlı haber alacağız.

Tayfur uzun boylu fakat buraya gelebilmesi mümkün mü? Aklını oynatmış olsa gelemez.

Ayşe hanım, maşanın ucu ile kül alıp ateşin üstüne serpiyor, (yük-lü gel, besli gel!) diyordu.

Üç kere, maşa ile aldığı külü, ateşin üstüne döktü; üç kere, (yük-lü gel, besli gel) i söyledi.

Uzun boylu kim gelecek acaba?

Ayşe hanım izahat veriyordu:

— Uzun boylu, zayıf biri. Erkek mi, kadın mı orası belli olmaz. De-diğim çıkmazsa şu bileciklerimi ke-serim.

Kahveyi içtim. Filcanı çevirdik. O, dura dursun, Ayşe hanım, iskan-billeri karıştırdı.

Kupanın oğlanı Tayfur bey, sine-ğin kızı da ben. Niyetimi tuttum.

Tayfurun kâğıdıla iskembilleri keserken Ayşe hanımın rengi atar gibi oldu. Hepsini, olduğu gibi, bir bir söyliyeceğine, hiç bir şey sak-lamıyacağına yemin verdirdim.

Tayfurun önünde ikili, yaniya yol.

Bir yere mi gitti, yahut gidecek? İkilinin önünde, lokumun kızı, ya-nıya sarışın bir kadın.

Zâhir, o anda başıma kan çıkmış, yüzüm kızarmış olacak ki, Ayşe hanım:

— Böyle tersin dönecekse faldan, maldan vazgeçtim! diyerek kaşlarını çatıyor.

Lokumun kızının önünde de ferah, dirlik düzenlik, yıldız barışıklığı...

(Devamı var)

İlançılık — 1471/17

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECE Sİ ESRARI

9

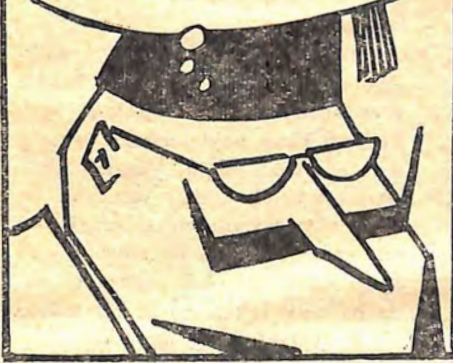
KADIKÖYLÜ ENVER NİYAZI
BEYİN (KOMİSER OSMAN)
DÜĞÜNÜ PARLAK BİR
ŞEKİLDE DEVAM ETMEK-
TEDİR...

DÜŞÜNDÜĞÜM, ÜZÜLDÜĞÜM
FİLÂN YOK. SADECE BİRAZ
HEYECANLIYIM.

HAKKINIZ VAR DOSTUM. İNSAN
BU YAŞTA İLK EVLİLİĞİNİ
YAPARSA HEYECANLANIR
BİRAZ.

BENİM NELER DÜŞÜNDÜĞÜMÜ
BİR BİLSELER... NEYSE
NEŞELENMEK LÂZİM BİRAZ.

KONAGIN HAREM
BÖLÜMÜNDE TOP-
LANAN HANIMLAR
DAHA HAREKETLİ,
DAHA NEŞELİ
İDİLER...

GÜZELİM, NE KADAR ÇİMRİ-
SİNİZ. GÜL YÜZÜNÜZÜ BİZ-
DEN DEMİ SAKLIYACAKSINIZ?

KIZ, SEN DE HER ŞEYİ SOKAR SIN
ŞU KOLA BURNUMU. RAHAT BIRAK
GELİN HANIMI!. NASIL İSTERSE
ÖYLE HAREKET ETSİN.

NEDİR BU HALİMİZ YAHU?!...
HAYDİ BAKALIM ÇALIN SAZLARI!..
HAYDİ KIZLAR ÇIKIN OR-
TAYA!..

AFERİN HANİFE!.. BU KADIN
DÜĞÜNLERİN KURDUDUR
VALLAHİ...

KIZ BU KOSKOCA OĞLANI
HAREME NEDİYE SOKTUN?
GÖNDER SELÂMLIĞA!..

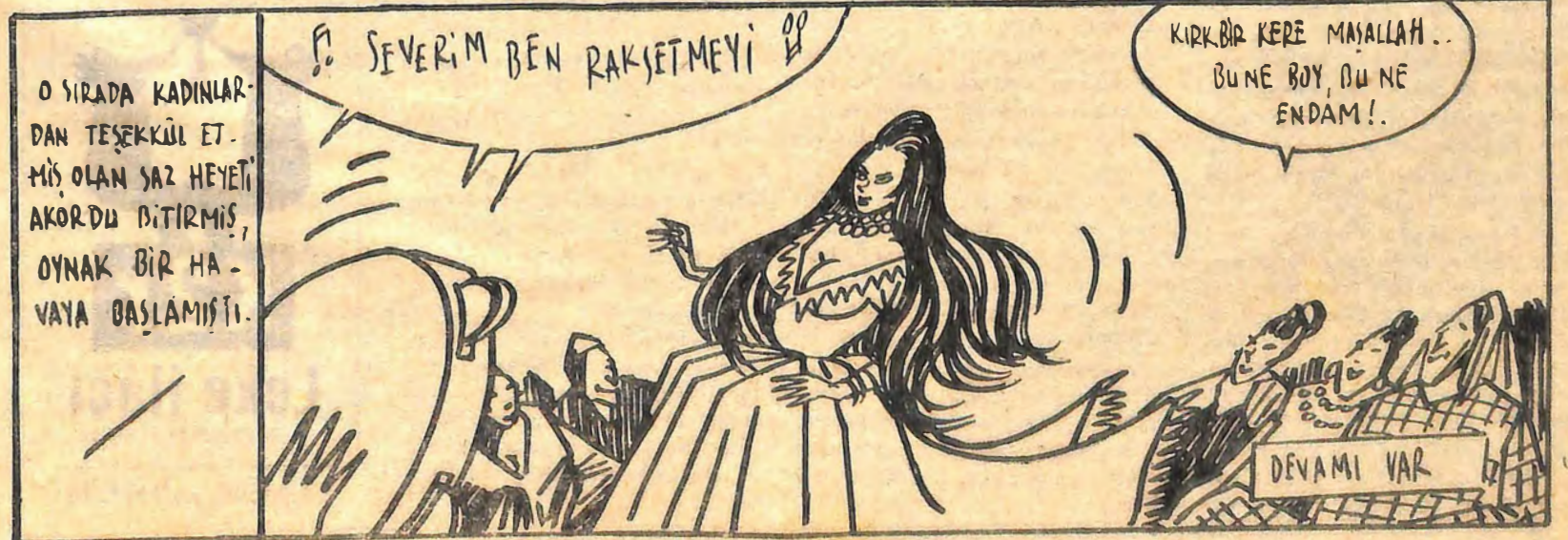
ŞUNUN ZORUNA BAK HELE.
AYOL, YAVRULUK HENÜZ
YEDİSİNE BASMADI.

O SIRADA KADINLAR-
DAN TEŞEKKÜL ET-
MİŞ OLAN SAZ HEYETİ
AKORDU BİTİRMİŞ,
OYNAK BİR HA-
VAYA BAŞLAMİŞTİ.

SEVERİM BEN RAKŞETMEYİ

KIRK BİR KERE MAAJALLAH..
BUNE BOY, BU NE
ENDAM!..

DEVAMI VAR

— 27 —

Banyoya geçerek kapıyı kapadı fakat kilitlemedi. Mike'ın anahtarın sesini duymasından ve onun korktuğunu anlamasından çekinmişti. Banyonun kenarına oturarak başını musluğun kenarına dayadı. Mike onu çıplak gördüğü zaman sukutu hayale uğrayacak mıydı? Göğüslerini fazla küçük, vücudunu çok mu zayıf bulacaktı? Elleri ve bacakları titriyordu, fakat o anda sevişmeyi de o kadar istemiyordu ki. Caroline bir anlaşma yapmış gibi bir hisse kapılmıştı, artık geri dönecekti. Mike'ın kendisini affetmeyeceği için değil, kendi kendisini affedemeyeceği için...

«— Yarabdim,» diye düşündü. «Eddie ile evlenmiş olsaydım... Neden şimdi buradayım? Eddie ile evli olamaz mıydım? Haksızlık bu.» Sonra kendi kendine, «Budala,» dedi. «Mike'ı seviyor, onu istiyorsun. Çocukluğu bırak artık.»

Ayağa kalkarak kapıyı açtı ve ağır ağır odaya girdi. Mike onu beklemekteydi. Adam, yatağın örtüsünü açmış ve itina ile katlayarak ayak ucuna koymuştu. Caroline beyaz çarşafı görünce biraz kendine geldi. Mike sadece ceketini çıkarmıştı, sırtı pencereye dönük, ayakta duruyordu. Caroline'in kalbi o kadar çarpıyordu ki, Mike'ı doğru dürüst göremiyordu bile.

Mike alelade bir şeyden bahsedermiş gibi bir tavırla, «Güneşten yandın mı, sevgilim?» diye sordu.

Caroline, «Evet,» makamında başını salladı.

«— Göster bakayım.»

Caroline biraz açılmış gibiydi, elbiselerinin askılarını omuzundan indirdi. Mike ona sarılarak askıların beyaz kalmış izlerini öptü, sonra dudakları genç kızın boynuna ve nihayet dudaklarına kadar çıktı. Caroline bir an Mike'ın kollarında kaskatı durdu, sonra ihtiras dalga dalga vücudunu sardı. Kollarını bir yıl gibi adamın boynuna sararak dudaklarını uzattı. Adamın kollarında erimek istiyordu.

O zaman Mike geri çekildi, Caroline onun elbiselerini yere atışını duydu. Bir an gözlerini açmaktan korktu. Sonra kirpiklerini araladı. Sukutu hayale uğramamıştı... Gözlerini tekrar kapadı, sanki bu suretle görünmez bir hal alacaktı. Elbiselerini, juponunu, çamaşırlarını çıkardı. Ayakkabılarını bir kenara fırlattı. Şimdi çıplak Mike'ın karşındaydı. Budalaca bir hareket

yapmamak, ellerini önünde kavuşturmamak için de yumruklarını sıkıyordu.

Mike, «Ne kadar güzelsin,» dedi.

Caroline gözlerini açtı. «Göğsüm dümdüz değil mi?»

«— Bilâkis... Göğsün çok güzel.»

Caroline'in elinden tutarak yatağa götürdü. Birbirlerine sarılarak, öpüşerek uzandılar. Genç kız anı bir memnuniyetle erkek cildinin temasının ne kadar hoş olduğunu unutmuş olduğunu anladı. Fakat Mike'ın cildi, Eddie'ninkinden farklıydı. Mike'ın göğsünde bir hayli kıl vardı çünkü. Bu hafif sertlik ne kadar hoştu. İpeğin, teniz çarşafın temasından daha da hoştu...

Mike onun vücudunu öpmeye başladı. Caroline ona mâni olmağa çalışmıyordu. Sadece kollarını adamın boynuna dolamıştı.

Mike, «Bana sarıl,» dedi.

Caroline onun isteğini yerine getirdi.

Adam, «Şimdi,» diye fısıldadı. Bu bir sual veya bir emir de değildi. Sadece eski esrarın sona erip, yeni daha derin bir sırrın açıklanacağını bildirmiş oluyordu. Genç kız gözlerini kapayarak bekledi. Bütün vücudü de ihtirasın eşliğinde, beklemekteydi.

Caroline insanın bu kadar ıstırap çekebileceğini bilmiyordu. Ona sanki Mike kendisini bıçaklıyormuş gibi geldi. Elinde olmadan hafifçe haykırdı.

«— Canın yanıyor... Bırakalım öyleyse.»

«— Hayır.»

İstırapla hafifçe inledi. Mike'ın bunu duyduğunun farkındaydı, fakat kendini tutamamıştı Caroline. Birdenbire ıstırapı durdu, Mike ona sarılmış, yüzünü de boynuna gömmüştü.

Adam, «Affedersin,» dedi.

Caroline tekrar tekrar, «Zararı yok, zararı yok,» diye fısıldadı. «Durduğuma memnun oldum.» Fakat Mike'ın durduğuna memnun olmamıştı, adamın bunun farkında olduğunu da biliyordu.

Caroline, «Bir iki dakika sonra geçer,» diyerek Mike'a doğru uzandı. Ve bir iki dakika sonra hiçbir şeyin olmayacağını anladı.

Mike, «Sana ıstırap vermek istemiyorum,» dedi.

Bir zamanlar adamın yaptığı gibi, Mike'ı hafifçe dudaklarının kenarından öptü. «Erkekler ne garip değil mi?»

Mike hafifçe güldü. Neşeyle alâkası olmayan, garip bir gülüşü bu. «Evet.»

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

Ayağa kalkarak banyoya gitti. Caroline yastığa sırtını dayayarak, yatağın içinde oturdu. İki eliyle de dizlerine sarılmıştı. Bir an dizine baktı, sonra dilini uzatarak hafifçe yaladı. Hafif tuzlu bir tadı vardı bunun. Etin, vücudun tadı... Caroline garip bir hisse de kapılmıştı.

Bâkire miydi değil miydi artık? Bunu Mike'a hiçbir zaman soramazdı. Adamı öldürdüğü bu... Fakat şimdi neydi o?

Ona ne olmuştu? Bu büyük hareket, kadınlığın eşliğinden bu atlayış bir hiçti, hiç. Bütün mesele bundan ibaret miydi? Buna rağmen Caroline kendini değişmiş hissediyordu. O bir kadındı. Kadın olduğunu biliyordu zira o kadar karışık gözükten aslında ise pek basit olan o sırrı çözmüştü. Bir daha merak etmeyecekti, o halde bir kadını o. Genç kızlara mahsus dünyayı gerilerde bırakmıştı. Artık daha iyi âşıklar, heyecan arayabilirdi, ama bir kadın olarak. Esrar çözüldükten sonra bir erkekle yatmaktan artık korkmayacağını da anlıyordu. Ne garip, kendisini on sene yaşlanmış hissediyordu.

Mike banyodan çıkarak giyinmeye başladı. «Haydi,» dedi. «Bir lokanta biliyorum, orada öğle yemeği yeriz. Saat iki, muhakkak ki çok aکتın.»

Caroline de giyindi, fakat birbirlerinin yüzüne de bakmıyorlardı. Aşağıya inip, sıcak, تنها sokağa çıktıkları zaman Caroline Mike'ın elini tuttu, ama hiçbir arzu hissetmeden, sadece bir ardakaş olarak. Genç kız adamı bir daha arzu edip etmeyeceğini de düşünüyordu.

Mike ıslık çalarak bir taksi çevirdi ve Caroline'in binmesine yardım etti. Pencereleri açarak birbirleriyle şakalaşmağa, gülmeğe başladılar. Mike ona sigara verdi. Caroline, «Ne garip,» diye düşündü. «Bu tecrübeli, kuvvetli adam en umulmayan bir anda değişiverdi. Halbuki ona bakan, Mike'ın asıl öyle anlarda en büyük ustalığı göstereceğini zanneder.» Genç kız o zaman bazı kocakarı masallarının doğru olduğunu, tam mâsumiyetin kendi kendisini koruduğunu anladı. Ama bu ancak bazı fin adamlara karşı böyleydi...

★

Günün birinde maziye bakan April Morrison, «Fabian'ın kır partisi bütün hayatımı değiştirdi,» demelidir. Çünkü onun hayatını, Caroline Bender'e benzetmek için saçını kestigi, artist olmaktan vazgeçip Fabian'da çalışmağa başladığı ve ilk filmi görüp de New York'u tahayvül etmeğe başladığı günler değişmişti. Eğer bunlar olmasaydı, o hiç bir zaman Dexter Key'le tanışamıyacaktı.

Hudson Kulübü, April'in o zaman kadar görmediği kadar şahane bir yerdi. Diğer memurlar top oynar ve içki içerlerken, April de kendi başına etrafı dolaşmağa başladı.

Yan kapıdan içeri, bara girdi. Bar bomboştu, o saatte barmen bile gelmemişti. Sıcak ve heyecan April'i iyice susatmıştı. Barın üstünde bir kasa gazoz durduğunu görünce, bunlardan içmeğe karar verdi. Herhalde bir gazozun eksildiğini fark etmezlerdi.

Muhakkak ki âzâlar da istedikleri zaman içeri girip, gazoz içiyorlardı. Bir bardağa buz koyarak, şişe açacağını aramağa başladı ve bu sırada içeriye bir genç girdi.

Genç adam, «Ben de bir gazoz çalalım,» dedi.

April, «Acaba bizi öldürür mü?» diye sordu. Başını kaldırdı, baktı, genç adam da ona tatlı tatlı gülümsedi. Uzun boylu, esmer ve son derecede yakışıklıydı. Yüzünün hatları sert değil, bilâkis yumuşak ve yuvarlak, bu yüzden de ancak yirmi bir yaşındaymış gibi duruyordu. Ayağında kısacık beyaz şort, sırtında da açık yakalı beyaz bir kazak vardı. Bacakları da güneşten iyice bronzlaşmıştı.

Genç adam, «Öldürür mü?» dedi. Gazoz mu öldürecek?»

«— Yok canım... Barmen.»

Genç adam April'i neşeyle süzdü. «Sen sarhoş musun?»

«— Ne münasebet!»

Genç, tenis raketini barın üstüne bırakarak, iki gazoz açtı ve buzlu bardakları doldurdu. Sonra kendi bardağını alaycı bir tavırla havaya kaldırarak, gazozu başına dikti. Çok susamış olduğu belliydi.

April, «Ben seni şimdiye kadar hiç görmemişim,» dedi. «Reklâm kısmında mısın sen?»

«— Bu bir non-sequitor.»

«— Ne? Ne?»

(Devamı var)

İlançılık — 1471/18

Milletler Gülüyor

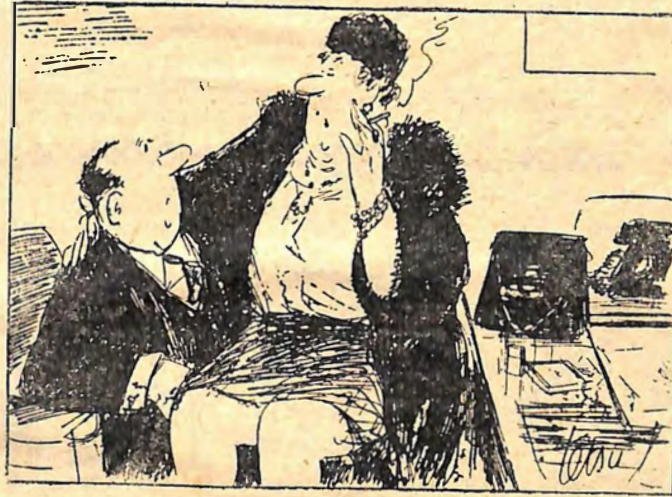
Meşhur lokanta

Mr. Slingerberry, işleri tüküründe bir tüccardı. Bu sebeple her gün, New York'un meşhur lokantalarından Pascatoaties'de yemek yedi. Bu lokanta lüks bir yer olup duvarlarında zamanın en meşhur sine- ma ve televizyon yıldızlarının resimleri asılı idi. Ve bu resimlerin hepsi sahipleri tarafından imzalanıp Mr. Pascatoaties'ye ithaf edilmişti. Aylar sonra Mr. Slingerberry bir gün kendine daima hizmet eden garsona sordu:

— Epey zamandır lokantanızda yemek yiyorum, resimlerini im- zalayıp Mr. Pascatoaties'ye hediye eden şu meşhurlardan hiçbirine bu- rada rastlamadım.

Garson:

— O bir şey mi Mister? dedi; Ben on dört senedir burada çalışı- yorum Mr. Pascatoaties diye birine henüz rastlamadım!..

— Doğru söyle o şıllık daktilon da dizine böyle mi oturuyor?..

görüyor musun? Onun kandıra- mıyacağı kadın yoktur...

— Nasıl, anlamadım?

— Düşün bir kere; evlendiği zaman da göğsünde bu «Betty»

yazılı dövme varmış. Onu slıd- recek yerde karısını ne yapıp ya- pıp kandırmış ve kadıncağız «Rosle» olan ismini «Betty» ye değiştirmeye razı olmuş...

Adenauer yabancı devlet adamlarıyla konuşuyor :

— Dansetmesini sever misiniz Mösyö Pol?

— Çoook...

— E, niye öğrenmiyorsunuz?

Telefon

On dört yaşındaki küçük oğ- lan, telefonda sevgilisi ile uzun bir konuşma yapıyordu. Bir ara telefonu bıraktı, ve sandviçini yemeğe başladı Annesi sordu:

— Madem ki artık konuşmu- yorsun neden telefonu kapama- dın?

Oğlan, sandvicinden bir lokma koparıp cevap verdi:

— Arkadaşım da kapamadı; şimdiki o da sandviçini yiyor.

Konuşma

Miami beach'teki muazzam o- tellerden birinin müdürü anlatı- yordu:

— Otelimize hep zengin kim- seler iner bilir mısınız, fakat bir keresinde o kadar zengin iki ka- dın indi ki, bunlar kadar zengini hiç gelmemiştir... Kadınların en dikkatli çeken şeyleri, olağanüstü büyüklükteki elmas yüzükleri idi. Bu elmaslar o kadar büyük ve parlak idiler ki, kadınlar bir- birleri ile konuşmuyorlar sadece ışıltı mesajları gönderiyorlardı...

— Bir şey yazmıyor kardeş!..

İtimat

Küçük Tom, ihtiyar bir ada- ma, ağzından çıkardığı jikletini uzattı:

— Bunu biraz tutar mısınız, ben sandviçimi yemek istiyorum da...

— İyi ama ben senden ne ka- dar daha yaşlıyım!...

— Onun için size itimat edi- yorum ya! dişleriniz olmadığı i- çin jikletimi çiğneyemezsiniz!..

Fırsat!

Arabayı تنها bir yere çekti, bir müddet motoru dinledi, son- ra yanındaki sarışına:

— Pek anıyamadım, dedi; bu «tak tak» vuran nedir acaba?

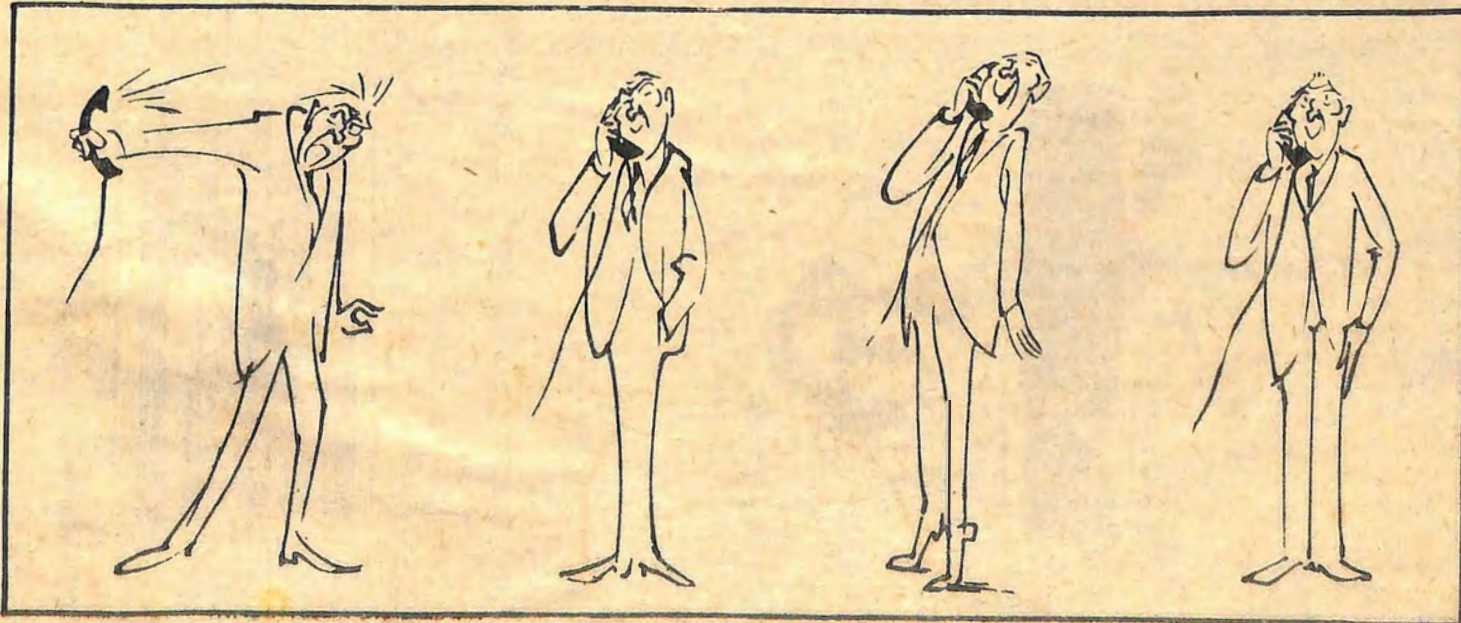
Sarışın göz kırparak cevap verdi:

— Fırsattan faydalanmaya bak, demek istiyor herhalde...

Dövme!

Orta yaşlı kadın, yarı çıplak bir gemiciyi göstererek arkadaşı- na:

— Şu göğsü dövme gemiciyi

Kruşçef

Mc Millan

De Gaulle

Kennedy

Dünya

Karikatürleri

ÇİFTE NEZAKET!

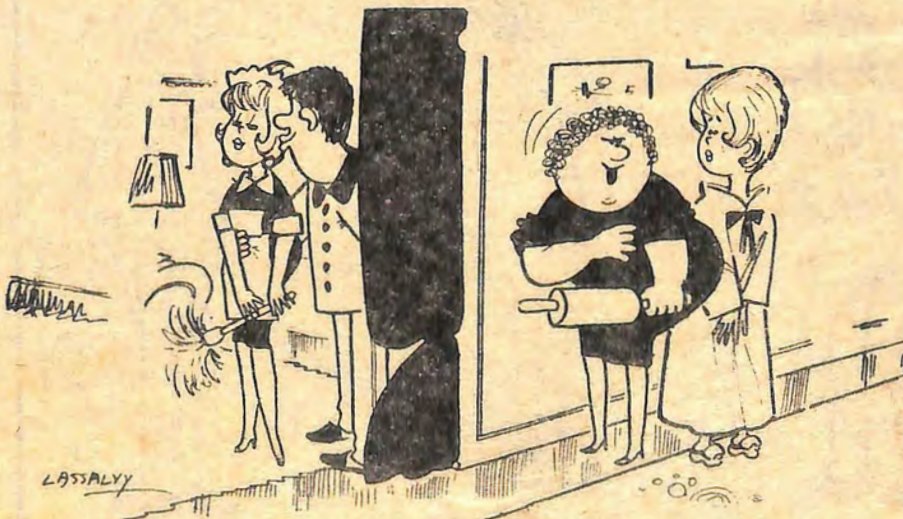
YAZISIZ

-HATIRLIYOR MUSUN KOCACIĞIM, BU ÇOCUĞA GEBE KALDIĞIM ZAMAN SEN JAPON GÜREŞİ DERSLERİ ALIYORDUN!

-SEN YUKARI ÇIK, ANTENİ BAĞLA... BEN DE AŞAĞIDA MAKİNEYİ İŞLETEYİM!..

-EVET KIZIM, BU SANA AİT BİR MESELE... AMA EVİN İŞLERİNDEN DE BEN SORUMLUYUM!

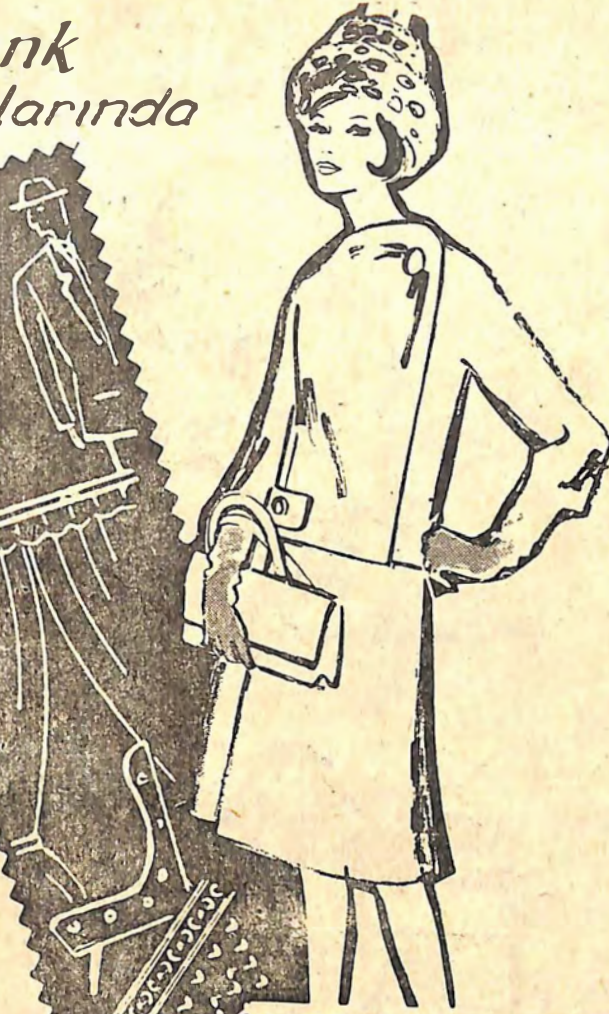
-BAŞKA GELEN YOK İŞTE... HAYDİ, BİZ BİZE ÇIKALIM!

Sümerbank Satış Mağazalarında

Bol Çeşitli
Pamuklu
Yünlü
Kumaşlar

Kalite
Üstün
Renk ve Desen
Cazip
Fiat UCUZ

Zarif
Halılar,
Döşeme ve
Perdelikler

Sümerbank: Fabrika Mamûlleri
ve Bankacılık İşleriyle
Halkın Hizmetindedir.

Basın 104 - 19

Dördüncü Baskısı Yarın çıkıyor !

Üçüncü baskısı bir satış rekoru
kırdı ve on iki günde battı!

İSMET İNÖNÜ

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

Umum satış merkezi

Akbaba Yayınevi

Divanyolu - İstanbul

AK. 21

Sevgili Akbaba Okuyucularına

Akbaba, okuyucuları ile yazarlarımız ve karikatüristlerimiz arasında bir bağ kurmak istiyor.

Okuyucuların çoğu, sanatçılarımızı, çeşitli yönleriyle tanımak isterler. İşte bu sütunu, her hafta gelecek sorulara ve cevaplarına ayırıyoruz.

Okuyucularımızın soruları, doğrudan doğruya ilgili olan kimseye verilecek ve kendi kalemle yazacağı karşılık burada yayınlanacaktır.

Bu soruları, yalnız Akbaba sanat ailesi için sınırlamıyo-

ruz. Başka dergilerde, başka gazetelerde, imzasını gördüğünüz, eserini beğendiğiniz ya-

zarlara ve çizilere sorulacak suallerin cevaplarını da Akbaba kendilerinden rica edecek ve sizlere sunacaktır.

Sevgili okuyucularımızla sanatçılarımız arasında kurmak istediğimiz bu yakınlığa ilgi gösterileceğini umarak gelecek mektupları bekliyoruz.

Soruların şu adrese yazılmasını rica ederiz:

AKBABA GAZETESİ
(Sizler ve Bizler) servisine
Divanyolu, Klodfarer Caddesi
No. 8 - 10

İstanbul

AK. 20

İbretle Okunacak Kitap :

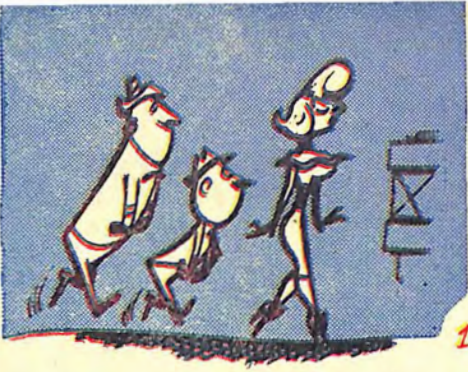
Hapishane Hatıraları

Yazan :

RATİP TAHİR BURAK

AK. 22

Akbaba

1

2

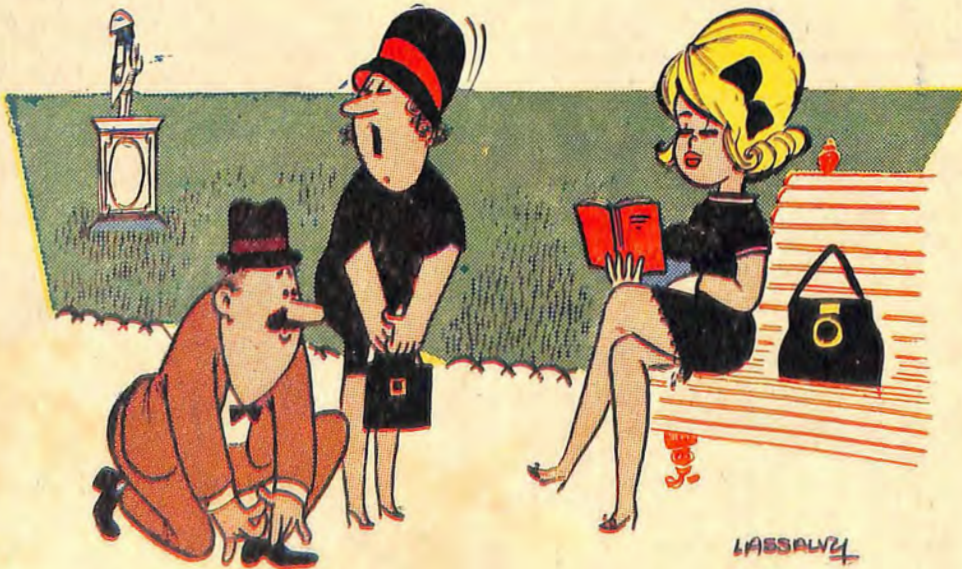
3

YAZISIZ

Peynet

-BAK SEVGİLİM, KALPLERİMİZ NASIL BİRBİRİMİZ İÇİN ÇARPIYOR!..

LASSAUV

-İSKARPİNİNİ Mİ BAĞLIYORSUN ? APTAL !..
AYAĞINDAKİLER MOKASEN !..

-BIRAK O TAPON TABANCAYI... BAK,
BÖYLE OTOMATİK TABANCA KULLAN,
SANA ÇOK EHVEN VERİRİM!..